

မောင်နှင်းဆွေ

နဂါစိမ်းသခင်မနှင့်
အဆိပ်တစ်ထောင်စား

သံမဏိတောင် လူသတ်ကုန်း

မစည်ကားအပ်သော အရပ်ဌာနသုံးခုတွင် သုဿန်ကုန်းသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်၏။ သို့သော် သံမဏိတောင် လူသတ်ကုန်း၌ ကား ထိုနေ့အဖို့ ထူးထူးခြားခြား စည်ကားသိုက်မြိုက်လျက်ရှိ၏။

အချိန်မှာ နေချစ်ချစတောက်ပူလျက်ရှိသည့် နေ့လယ်ခင်းဖြစ်၏။

လက်နက်မျိုးစုံကိုင်ဆောင်ထားကြသော သိုင်းလောကသားများကား တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။ ယောက်ျား မိန်းမ ပျိုပျိုအိုအို၊ ရသေ့၊ ဘုန်းကြီး၊ မယ်သီလရင်စသည်ဖြင့် သိုင်းသမားပေါင်းစုံတို့ ရောက်ရှိနေကြလေတော့၏။

ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ၊ သိုင်းပေါင်းစုံတို့မှ အုပ်သင်းဖွဲ့ကာ လာရောက်ကြသူတွေလည်း မနည်းလှပေ။

ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ထိုသုဿန်ကုန်း၌ အဘယ်သို့သော ကိစ္စမျိုးလျှင် ဖြစ်ပေါ်နေခြိမ့်သနည်း။

တောင်စွယ်နေကွယ်လျှင် ထိုလူသတ်ကုန်းပေါ်၌ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပေတော့မည်။ ထိုလူမှာ သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း လူသတ်ပွဲသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုသူများအားလုံး လိုလိုပင် သိကြပေ၏။

စင်စစ် ထိုသူကား လူငယ်တစ်ယောက်မျှသာတည်း။

“တောင်စွယ်နေကွယ်ရင် သူ့ကို သတ်တော့မယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

လူအုပ်ကြားထဲမှ ထွက်ပေါ်မေးမြန်းလာသော အသံတစ်သံဖြစ်သည်။
ထိုလူမှာ ဝတ်စုံစိမ်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ဟုတ်တယ် အင်မတန်စွမ်းရည်ထက်မြက်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ၊
ကြည့်စမ်းပါဦး သူ့လည်ပင်းပေါ်မှာ ရစ်ပတ်ထောင်ထနေတဲ့
အကြောစိမ်းကြီးတစ်ခုဟာ လက်မလောက်ရှိတယ်။ မြွေစိမ်းကြီးတစ်ကောင်
ရစ်ပတ်မာန်ထောင်နေတာနဲ့ မတူဘူးလား။”

ဝတ်စုံနက်ဝတ်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်က ပြောပြီး
ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုး၍ တက်လိုက်သည်။

“အဲဒီ လက်မလောက်ရှိတဲ့ သူ့လည်ပင်းပေါ်က အကြောစိမ်းကြီးဟာ
အတွင်းအားကောင်းတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဆိုတာ မမေးဘဲသိနိုင်တဲ့
ပြရပ်တစ်ခုပဲဗျ”

ဝတ်စုံပြာနှင့်လူက အထပ်ပါအတိုင်းပြောပြီး ဝတ်စုံစိမ်းနှင့်
ဝတ်စုံနက်တို့ကြား ရုတ်တရက် ခုန်ဝင်လိုက်၏ ။

“အလို ဆရာကျူဟန်ပါလား၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ဒီသံမဏိတောင် လူသတ်ကုန်းကို ရောက်လာတာလဲ။ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားခုလို
ချက်ချင်းကြီး ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား
တော်တော်အနံ့ခံကောင်းတဲ့လူပဲ ဟား... ဟား... ဟား။”

ဝတ်စုံစိမ်းနှင့်လူက နောက်ရောက်လာသော ဝတ်စုံပြာနှင့်လူကို
တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။ ဝတ်စုံပြာနှင့်လူက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ
ပြုံးနေ၏ ။ ပြီးမှ ဝတ်စုံစိမ်းနှင့်လူကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်၏ ။

“အစ်ကိုကြီး ဝမ်းဖုန်းလည်း ကျွန်တော့်ထက် လျင်ပါတယ်ဗျာ၊
အစ်ကိုဖုန်းလည်း သူ့ကိုမမြင်ဘူးလို့ လာကြည့်တာပဲ မဟုတ်လား။”

“မှန်လိုက်လေ ဆရာကျူရာ၊ ဆရာကျူရဲ့ဗိုက်ထဲမှာ ဗေဒင်ဟောနိုင်တဲ့ သန္ဓေသား ရှိနေတယ်နဲ့ တူတယ်”

“ဟား... ဟား.... ဟား”

လူသတ်ကုန်း၌ လူတွေများပြားတိုးကြိတ်နေသလို၊ နေရှိန်သည်လည်း တစ်စထက်တစ်စ ရင့်အိုမြင့်တက်လာနေပြီ ဖြစ်၏ ။

ထိုစဉ်မှာပင် အသက်ရှစ်ဆယ်အရွယ်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် အသွားနှစ်ဘက်ပါ လှံဓားတစ်ချောင်းကို ဆွဲကိုင်လျက် လူအုပ်ကြားမှ တိုးဝှေ့လျှောက်လှမ်းလာ၏ ။

ထိုအဘိုးအိုမှ ကျန်းမာရေးသိပ်ကောင်းဟန် မတူပေ၏၊ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလျက် တိုးဝှေ့လာရာ ဝတ်စုံညို သိုင်းသမားငါးယောင်က အဘိုးအိုအနားသို့ ပြေးလာတော့ ဟန့်တားပိတ်ဆို့လိုက်ပေ၏ ။

“ဟိတ်... အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား ရှေ့ကိုသိပ်မတိုးနဲ့။ အခုချိန်မှာ ထိရီအနားကို ဘယ်သူမှကပ်ခွင့်မရဘူး။ ကပ်တဲ့လူ သေဒဏ်ပဲ နောက်ဆုတ်”

ဝတ်စုံညိုများ ဝတ်ဆင်ထားကြသော သိုင်းသမားငါးယောက်အနက်မှ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် လူတစ်ယောက်က ပြောသည်။

“အဟွတ်... ဟွန်.... ဟွန်”

အသွားနှစ်ဘက်ပါသော လှံဓားကိုင်အဘိုးအိုသည် ထိုပိန်ပိန်ပါးပါး ရှည်ရှည်နှင့်လူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး စကားပြန်ပြောမည်အပြု စကားသံထွက်ပေါ်မလာဘဲ ချောင်းသံက တဟွတ်ဟွတ်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာပေ၏ ။

ထိုအဘိုးအိုမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကြီးရင့်အိုမင်းနေပြီးဖြစ်သော်လည်း ၎င်း၏ လှုပ်ရှားမှုမှာမူ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပုံရှိ၏ ။

အဘိုးအိုသည် တစ်ဘက်မှ အမိန့်သံကို နာခံခြင်းမရှိပဲ ရှေ့သို့ နှစ်လှမ်းတက်၍ နောက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“ငါ... ထိရီဆိုတဲ့ကလေးကို မြင်ချင်လို့ ရှေ့တက်ကြည့်တာပဲကွ။ ဒီကလေးက နေဝင်ရင် သေတော့မှာပဲ။ မသေခင် သူ့ရုပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပါရစေကွာ”

“ဟိတ် ... အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား ပြောလို့မရဘူးလား ပြောလို့မရရင် ကျုပ်တို့က အမိန့်ကိုဖိဆန်မှုနဲ့ ခင်ဗျားကို သတ်ရလိမ့်မယ်”

စောစောက ပိန်ပိန်နဲ့လူကပင် ဆက်ပြောသည်။ ဓာကိုလည်း ဓားအိမ်အတွင်းမှ ရွမ်းခနဲ လျင်မြန်စွာ ထုတ်လိုက်၏ ။

အဘိုးအိုသည် မျက်မှောင်ကိုကြုတ်လျက် ထိုသူကို မကျေနပ်စွာဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏ ။

ထိုအဘိုးအို၏ ချောင်းသံကမူ တဟွတ်ဟွတ်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိနေပေ၏ ။

“နေစမ်းပါဦး... မင်းတို့က ဘယ်အဖွဲ့ကလဲ”

အဘိုးအိုက မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ဂျူတန်ဂိုဏ်းက။ ဒီလူသတ်ကုန်းမှာ အဓိကတောင်ဝန်ယူရတဲ့ အဖွဲ့ပဲ”

“ဒီမှာ လူတွေစည်းကားနေတာ ထိရီကို လာကြည့်တဲ့ လူတွေပဲ မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူသတ်ကုန်းပေါ်မှာ သိုင်းဂိုဏ်း ၁၆ ဂိုဏ်းရှိတယ်။ ကျုပ်တို့က ဂျူတန်ဂိုဏ်းက အချုပ်ပဲ၊ ခင်ဗျား နောက်ဆုတ်ပါ”

“နေဦး မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

အဘိုးအိုက မေးလိုက်ရာ ထိုလူပိန်သည်

အလွန်မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး...

“ခင်ဗျား ဘာလို့သိချင်ရတာ လဲ၊ သေချင်လို့ ကျုပ်နာမည်ကို

မေးနေတလား”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်၏ ။

“လူသေတာ မဆန်းပါဘူးကွာ၊ သိချင်တာ မသိရတာ ကဆန်းတာ။ ကျုပ်

အဓိကသိချင်တာက ထိရီအကြောင်းပဲ၊ ထိရီက ဘာဖြစ်လို့ လူသတ်ကုန်းကို

ရောက်လာရတာ လဲ။ သူ့မှာ ဘာအပြစ်တွေ ရှိလို့လဲ”

အဘိုးအိုသည် ကားစင်တင်ထားသော ထိရီကို

တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ထိုင်ပိန်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ထိရီသည် အဘိုးအိုနှင့် လူငါးယောက်

အခြေအတင်စကားပြောနေသည်ကို လှမ်း၍ မြင်နေရသော်လည်း ၎င်းတို့

ဘာတွေပြောဆိုနေကြမှန်း မသိပေ။

လူပိန်လေးက အဘိုးအို၏ အမေးကို အောက်ပါအတိုင်း

ဖြေဆိုလိုက်လေ၏ ။

“ထိရီဆိုတဲ့ကောင်က အင်မတန်တော်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ။

သူရှိနေရင် ကျုပ်တို့ဗူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကြီး ဂုဏ်ရှိန်ကျတယ်။ သူသေမှ ကျုပ်တို့

ဂုဏ်ရှိန်တက်မှာမို့လို့ ခုလို သူ့ကိုဖမ်းပြီး သတ်ရတာ ။ ကိုင်း ခင်းဗျားသိချင်တာ

သိရပြီ မဟုတ်လား နောက်ဆုတ်တော့”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်သိချင်တာ သိရပြီ။ ဒါကြောင့် နောက်

မဆုတ်တော့ဘူး”

အဘိုးအိုသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရှေ့သို့လွှားခနဲ ခုန်ထွက်လိုက်လေ၏

။

*

“ဟိတ်... ဟိတ်... ဒီအဘိုးကြီးကိုဖမ်းပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီပို့ကြစမ်း”

ရုတ်တရက် ခုန်တက်ထွက်သွားသော အဘိုးအိုကို ဖမ်းဆီးရန် လူပိန်သိုင်းသမားလေးယောက်က အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဝတ်ရုံညိုများ ဝတ်ဆင်ထားကြသော ဂျူတန်ဂိုဏ်းသားများသည် ညာသံပေး၍ အဘိုးကြီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြတော့၏ ။

အဘိုးအိုမှာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလျက် ကားစင်တင်ထားသော ထိရီအနားသို့ ရောက်သွားပြီး...

“ဟိတ်... ချာတိတ်လေးထိရီ၊ မင်းကိုငါ ကယ်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ကျေနပ်ရဲ့လား”

ဟူ၍ မေးလိုက်ရာ။ ထိရီက ခေါင်းကိုယမ်းခါ၍

“မကျေနပ်ဘူး”

ဟု အော်၍ ပြောလိုက်၏ ။ အဘိုးအိုကြီးသည် တစ်ချက်တွန့်သွားပြီး ထိရီကို တအံ့တဩလှမ်းကြည့်ကာ...

“မင်းဟာ အရူးတစ်ယောက်ပဲ။ ကယ်တာကို မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ လူကောင်းတွေပြောတဲ့ စကားမဟုတ်ဘူး။ အရူးတွေပြောတဲ့စကားပဲ။ မင်း နေအလှမ်းခံထားရလို့ ရူးသွားပြီလား”

ဟု မေးလိုက်၏ ။

ထိုအခါ ထိရီက ခေါင်းကိုယမ်းခါလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်မရူးဘူး။ ဒီနေလောက်ကို မမူပါဘူးဗျာ၊ ငရဲမီးကန်ထဲ ကျုပ်ကိုစိမ်ထားလည်း ကျုပ်မရူးဘူး၊ ဘာမှဘဲ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အင်း တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကံကုန်ရင်တော့ ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့သေရမှာပဲ။ ဒါကိုတော့ ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး သိထားတယ်”

ထိရီစကားမှာ လူကောင်းတစ်ယောက် ပြောနေသကဲ့သို့ရှိ၏ ။ သူရူးတစ်ယောက်၏ ဦးတည်ရာမဲ့စကားမျိုးလည်း မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် အဘိုးအိုမှာ နားလည်ရခက်သော လူတစ်ယောက်ဟု နားလည်လိုက်စဉ်မှာပင် ထိရီက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဟိတ်... အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား လေရှည်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားနောက်မှာ လူတွေ ခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့လာနေကြပြီ လွတ်အောင်ပြေးတော့”

အဘိုးအိုသည် ထိရီ၏ စကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ် သေရမှာမကြောက်လို့ သံမဏိလူသတ်ကုန်းကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာ၊ နောက်ကလူတွေမပြောနဲ့ ဆင်တွေ၊ ကျားတွေလိုက်လာလည်း ကျုပ်က မကြောက်ဘူး၊ လာကြစမ်းပါစေ၊ ကျုပ်အစွမ်း ကောင်းကောင်းကြီးပြလိုက်မယ်”

“ဟာ... ဒီအဘိုးကြီး ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရူးတယ်လို့ ပြောတယ်။ အမှန်က ခင်ဗျားရူးတာ။ ဂျုတန်ဂိုဏ်းသားတွေက ဆင်တွေ၊ ကျားတွေထက် ပိုဆိုးတယ်။ လူမဆန်တဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေကြောင့် ကျုပ် အခုလိုကားတင်ခံထားရတာ ။ ခင်ဗျားလည်းကား စင်တင်ခံချင်လို့လား၊ ကိုင်း ပြောနေကြတာ။ ဒီချိန်သိပ်မရှိဘူး ခင်ဗျားပြေးတော့”

“ဟိတ်...တစ်သက်လုံးမပြေးဘူးကွ၊ ငါ့နားကပ်တဲ့ကောင်တွေ အားလုံးမသာဖြစ်သွားမယ်”

အဘိုးအို၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ကြွေးကြော်အော်ဟစ်သံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာပြီး ဂျတန်ဂိုဏ်းသားဆယ်ယောက်တို့က အဘိုးအိုကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ပေး၏။

“ဟိတ်... မင်းတို့ ဘာကောင်တွေလဲ၊ ငါ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ရောက်လာတာလား။ ဒါဆိုရင် မင်းတို့နဲ့ မတိုက်ဘူး။ မင်းတို့ ဘိုးအေ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသွားခေါ် မင်းတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ငါတိုက်မယ်”

အဘိုးအိုက လှံဓားကိုအသင့်ကိုင်လျက် အော်ပြောလိုက်သည်။ အဘိုးအို၏ အော်သံမှာ သာမန်အော်သံမျိုး မဟုတ် အမှတ်ငါးသံစဉ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုသံစဉ်မှာ လူတစ်ယောက်၏

ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့သည် အထိပ်တလန့်အကြောက်အရှံဖြင့် ဝရန်းသုန်းကား တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးကြရာ လူသတ်ကုန်း၌ ဂိုဏ်း ၁၆ ဂိုဏ်းနှင့် အဘိုးအိုသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့၏။

“ဟိတ်... ဒီ ပြဿနာကောင် အဘိုးကြီးကို အရှင်ဖမ်းကြဟေ့”

“မင်းတို့ ငါ့ကို အရှင်ဖမ်းလည်း မရဘူး၊ အသေဖမ်းလည်း မရဘူး။။ ငါ့နာမည်က မာဒင်ရှင်တဲ့ဟေ့၊ ကိုင်း သတ္တိရှိတဲ့ကောင် ရှေ့တိုးခဲ့ကြ”

အဘိုးကြီးမာဒင်ရှင်သည် လှံဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်၏

ထိုစဉ် အလင်းတန်းငါးခုသည် အဘိုးကြီးမာဒင်ရှင်ထံသို့ တပုတ်ပုတ်ဖြင့် အော်မြည်ကာ ပြေးဝင်လာလေ၏။

“ဟိုင်း...”

“ဒလန်.... လန်... လန်”

ပြေးဝင်လာသော အလင်းတန်းငါးခုကို အဘိုးအိုက ၎င်း၏ လှံဓားဖြင့်

ရိုက်ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒန်း”

“အား”

“အိုး”

အဘိုးအို၏ ဂွေယမ်းလှုပ်ရှားနေသော လှံဓားသည်
ဇူတန်ဂိုဏ်းသားအုပ်ထဲသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင်သွားလေ၏ ။

ဇူတန်ဂိုဏ်းသား လေးယောက် လှံဓားချက်မိပြီး လွင့်စဉ်သေဆုံးသွား၏

။

“ဟိတ်... အဘိုးကြီး လှံပျံ တိမ်တိုးသိုင်းကွက် ငါးကွက်ကိုမသုံးနဲ့။
ခင်ဗျား သွေးဓာကာတွေ ပေါက်ထွက်သွားမယ်။ ဥယျာဉ်ပန်းခူးသိုင်းကွက်ထဲက
စတုတ္ထသိုင်းကွက် ဥယျာဉ်မှူးပန်းခြံသိုင်းကွက်ကိုသုံး”

ကားစင်တင်ခံထားရသော ထိရီက အဘိုးအို၏ သိုင်းကွက်ကိုကြည့်ပြီး
လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်စွပ်ညွှန်ကြားကာ တိုက်စစ်တိုက်ကွက်ကို
ပြင်ဆင်ပေးလိုက်၏ ။

“အဘိုးကြီး ခင်ဗျား ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေထွက်ကျနေတယ်။
လှံပျံတိမ်တိုက်ကွက်ကို ဆက်မသုံးနဲ့။ ကျုပ် ပြောတဲ့သိုင်းကွက်နဲ့ ဆက်တိုက်”

ထိရီက ဆက်၍ အော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

အဘိုးအိုသည် ထိရီ၏ စကားကို ကြားသော်လည်း
ရန်သူအင်အားများသဖြင့် လှံပျံတိမ်တိုးသိုင်းကွက်ကိုပင် ဆက်သုံးကာ ရန်သူများကို
ဆက်တိုက်၏ ။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့သည် အထိန်တလန့်အကြောက် အစွံဖြင့်
ဝရုန်းသုန်းကား တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးကြရာ လူသတ်ကုန်၌ ဂိုဏ်း ၁၆ ဂိုဏ်းနှင့်

အဘိုးအိုတို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့၏။

"ဟိတ်... ဒီ ပြဿနာကောင် အဘိုးကြီးကို မရှင်ဖမ်းကြဟေ့"

"မင်းတို့ ငါ့ကို အရှင်ဖမ်းလည်းမရဘူး၊ အသေဖမ်းလည်း မရဘူး။
ငါ့နာမည်က မာဒင်ရှင်တဲ့ဟေ့။ ကိုင်းသတ္တိရှိတဲ့ကောင် ရှေ့တိုးခဲ့ကြ"

အဘိုးကြီးမာဒင်ရှင်သည် လုံစားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန်
အသင့်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် အလင်းတန်းငါးခုသည် အဘိုးကြီးမာဒင်ရှင်ထံသို့ တဝှစ်ဝှစ်ဖြင့်
အော်မြည်ကာ ပြေးဝင်လာလေ၏။

"ဟိုင်း"

"ဒလန်... လန်... လန်"

ပြေးဝင်လာသော အလင်းတန်းငါးခုကို အဘိုးအိုက ၎င်း၏ လုံစားဖြင့်
ရိုက်ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

"ဒန်း"

"အား"

"အိုး"

အဘိုးအို၏ ဝှေ့ယမ်းလှုပ်ရှားနေသော လုံစားချက်သည်
ဂူတန်ဂိုဏ်းသားအုပ်ထဲသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင်သွားလေ၏။

ဂူတန်ဂိုဏ်းသား လေးယောက် လုံစားချက်မိပြီး လွင့်စဉ် သေဆုံးသွား၏
။

"ဟိတ် . . . အဘိုးကြီး လုံပျံ တိမ်တိုးသိုင်းကွက် ငါးကွက်ကို မသုံးနဲ့။
ခင်ဗျားသွေးကြောတွေ ပေါက်ထွက်သွားမယ်။ ဥယျာဉ်ပန်းခူးသိုင်းကွက်ထဲက

စတုတ္ထသိုင်းကွက် ဥယျာဉ်မှူးပန်းခြံသိုင်းကွက်ကိုသုံး"

ကားစင်တင်ခံထားရသော ထိရိက အဘိုးအို၏ သိုင်းကွက်ကိုကြည့်ပြီး
လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်စွက်ညွှန်ကြားကာ တိုက်စစ်တိုက်ကွက်ကို
ပြင်ဆင်ပေးလိုက်၏။

"အဘိုးကြီး ခင်ဗျားပါးစပ်ထဲက သွေးတွေထွက်ကျနေတယ်။
လှုံပျံတိမ်တိုးတိုက်ကွက်ကို ဆက်မသုံးနဲ့။ ကျုပ် ပြောတဲ့ သိုင်းကွက်နဲ့ ဆက်တိုက်"

ထရိက ဆက်၍ အော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

အဘိုးအိုသည် ထရိ၏ စကားသံကို ကြားသော်လည်း
ရန်သူအင်အားများသဖြင့် လှုံပျံတိမ်တိုးသိုင်းကွက်ကိုပင် ဆက်သုံးကာ ရန်သူများကို
ဆက်တိုက်၏။

လှုံပျံတိမ်တိုးသိုင်းကွက်မှာ အလွန်ပြင်းထန်သော
တိုက်ကွက်သိုင်းစဉ်ဖြစ်၏။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အတွင်းအားများကို
အစွမ်းကုန်ထုတ်သုံးရသော ပညာဖြစ်သည်။

ထိရိညွှန်ကြားသော ဥယျာဉ်မှူးသိုင်းကွက်မှာ အပျော့သိုင်းကွက်ဖြစ်၏။
လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ တွန်းအားကို လိုသလောက်သာ သုံးစွဲတိုက်ခိုက်ရသော
ပညာမျိုးဖြစ်သည်။

ဂျူတန်ဂိုဏ်းသားများသည် အဘိုးအို၏ လှုံပျံတိမ်တိုးတိုက်ကွက်ကို
မခံနိုင်သဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှုံချက်မိပြီး အတုံးအရုံး
သေနေကြစဉ်မှာပင် အဘိုးအိုသည်လည်း ချောင်း တဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ
သွေးများပါးစပ်ထဲက မြင်မကောင်းအောင် ကျဆင်း၍ နေပေတော့၏။

များမကြာမီ တိုက်ပွဲကား ပြီးဆုံး၏။

ဂျူတန်ဂိုဏ်းသားများ အတုံးအရုံး သေကြသွားခဲ့သလို လွတ်မြောက်

ထွက်ပြေးသွားမှုတွေလည်း မနည်းပေ။

နောက်ဆုံး အဘိုးအိုမှာသာ ဟတ်ထိုးလဲမတတ် မောပန်းနွမ်းနယ်လျက်
ကျန်ခဲ့၏ ။

ယခုဆိုလျှင် သံမဏိတောင် လူသတ်ကုန်း၌ လူနှစ်ယောက်သာ
ကျန်ခဲ့သည်။

တစ်ယောက်ကား ထိရီ။

နောက်တစ်ယောက်ကား အဘိုးကြီး မာဒင်ရှင်ပင် ဖြစ်လေ၏ ။

*

ကတိပေးသူနှင့် ကတိခံယူသည်

“ခင်ဗျားကြီး တော်တော်ညံ့သေးတာပဲ။ သိုင်းလောကမှာ
ခင်ဗျားလောက်ညံ့တဲ့သူ ကျုပ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသေးဘူး”

ကမူတစ်ခုပေါ်၌ မောပန်းနွမ်းနယ်စွာ ထိုင်နေသော အဘိုးအိုကြီး
မာဒင်ရှင်ကိုကြည့်ကာ ကားစင်တင်ခံရသော ထိရီက ပြောလိုက်၏ ။

အဘိုးအိုသည် ထိရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး..

“မင်းက ငါ့ကို ဘာလို့ညံ့တယ်လို့ ပြောနိုင်တာလဲ”

“ခင်ဗျား တကယ်ညံ့လို့ ကျုပ် ပြောနိုင်တာပေါ့ဗျာ။
ခင်ဗျားတိုက်ကွက်တွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သတ်နေတဲ့ တိုက်ကွက်တွေပဲ၊
ခင်ဗျားလည်း မကြာပါဘူး၊ သေမယ့်လူပဲ”

အဘိုးအိုသည် ထိရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ရယ်မောလိုက်၏ ။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား မင်းဟာ တကယ်တော့
အရူးတစ်ယောက်ပဲ။ မင်းတကယ်ရူးနေမှန်း အခုငါသိသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အနေ
မင်းကို ကယ်မှာပါ။ လူတစ်ယောက် အသက်ကို ကယ်တင်ပေးခြင်းဟာ
အင်မတန်မွန်မြတ်ပြီး ဘုရားကြိုက်တဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုပဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား.... ဟား”

အဘိုးအို၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ထိရီက
အားပါးတရရယ်မောလိုက်သည်။ ရယ်မောရင်းမှ...

“ဘုရားပဲကြိုက်ကြိုက် ခင်ဗျားပဲ ကြိုက်ကြိုက် ကျုပ်ကတော့
မကြိုက်ဘူး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်ကို ကယ်တင်လိုက်လို့လည်း ကျုပ်ကတော့
ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးမတင်ဘူး”

“ဘာကွ၊ မင်းဘာပြောတယ်”

အဘိုးအို၏ လေသံက မာသည်။ ထိရီ၏ တုံ့ပြန်ပြောဆိုချက်အပေါ်
မကျေနပ် ဖြစ်သွားပုံလည်းရ၏ ။

“ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ ကျုပ်ကို ကယ်ကယ်၊ မကယ်ကယ်
ကျုပ် ဘယ်လိုမှ မခံစားဘူး။ ကျေးဇူးတင်ခြင်း၊ မတင်ခြင်းဆိုတာ ကျုပ်လောကမှ
မရှိဘူး။ ကျုပ်ဘဝမှာ နှစ်ခါ မသေနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ယုံတယ်။ ခုမသေလည်း
တစ်ချိန်မှာ ကျုပ်သေရမှာ အမှန်ပဲ။ ခင်ဗျားကတော့ နောက်တစ်နေ့
နေထွက်ချိန်တောင် မြင်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် သိပါတယ်။”

ထိရီသည် ပြောပြီ အဘိုးအိုမာဒင်ရှင်းကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအို၏ လည်ပင်းပေါ်မှ အကြောသည် သွေးရောင်သန်းလျက်ရှိ၊
ထိုသွေးရောင်သန်းနေသော အကြောသည် ပေါက်ထွက်ရန်အတွက် တာစူနေ၏ ။
ယင်းအခြေအနေနှင့် အနေအထားကို ကောင်းစွာသိနေသော ထိရီက ယခုကဲ့သို့
အဘိုးအိုသိအောင် ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ် ပြောဆိုလိုက်ခြင် ဖြစ်ပေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင်းထားတာတွေ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။
မင်းဟာ စိတ်မှန်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ မင်းသတင်းနဲ့
နာမည်ကြောင်းကို ငါသိသလို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကလည်း မင်းသတင်းကို
ကောင်းကောင်းကြီးသိခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အကျော်ကြားဆုံးရဲ့ ဘေးနားမှာ ကျဆုံးမှုဆိုတာ
ကပ်ပြီးနေတတ်တာပဲ။ မင်းရဲ့ ကျော်ကြားမှုတွေဟာ အခု ဒီမှာ ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ
ထိရီ”

“သိပ်မှန်တဲ့စကားပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် မကျော်ကြားချင်ဘူး၊ ကျော်ကြားခြင်းရဲ့

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အနှောင့်အယှက်တွေ အမြဲရှိတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျုပ် မကျော်ကြားချင်တာ။ ရန်များတဲ့အလုပ်ကို ကျုပ် မလုပ်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရန်များအောင် ဖန်တီးတဲ့လူတွေကြောင့် ကျုပ် ရန်များခဲ့ရတာ ကို လူတော်တော်များများ မသိကြဘူး။ ဖားအော်သံကြားပြီး ဖားကို အပြစ်တင်နေတဲ့ လူတချို့ဟာ မြွေကိုက်လို့ ဖားအော်တာကို မသိကြဘူး။ ကျုပ်ဘဝကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကျုပ်ဆရာအတွက် ကျုပ် လှုပ်ရှားနေတာ ”

“မင်းဆရာက ဘယ်သူလဲ”

မာဒင်ရှင်က မေးလိုက်၏ ။

“ကျုပ်ဆရာက လန်ပေါင်း”

“လန်ပေါင်း ဟုတ်လား မင်းဆရာ”

အဘိုးအိုကြီး မာဒင်ရှင်သည် အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်အံ့သြ၍ သွားလေ၏ ။

လန်ပေါင်းမှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ်ငါးဆယ်လောက်က သေဆုံးသွားသော ဓားဝိဇ္ဇာကြီးတစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိ၏ ။

ထရီမှာ အသက် ၂၀မျှသာရှိသေး၍ ဆရာကြီးလန်ပေါင်းနှင့် မည်သို့ပတ်သက်နိုင်ပါမည်နည်း။

မဖြစ်နိုင်သော။

ယုတ္တိမတန်သော။

ထိရီ၏ ထိုစကားရပ်များကြောင့် အဘိုးအိုမာဒင်ရှင်သည် တအံ့တသြ ဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ်ပေ၏ ။

“မင်း အရူးဆိုတာ ငါ လက်ခံသွားပြီ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းအသက်နဲ့ ဆရာကြီးသေဆုံးခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးဆယ်က အချိန်ကို တိုင်းတာကြည့်ရင်

အဲဒီ တုန်းက မင်းဟာ လူတောင်ဖြစ်သေးများ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ရူးသွားပြီ ထိရီ”

အဘိုးကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် ထိရီသည် တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ရယ်မော၍ ပြီးမှ ထိရီက စကားဆက်သည်။

“တချို့ အဘိုးကြီးတွေဟာ အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးဘူး။ အဲဒီ အဘိုးမျိုးထဲမှာ ခင်ဗျားလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ယုံသွားပြီ။ ဆရာကြီးလန်ပေါင်းကို ကျုပ် မမြင်ဘူးပေမယ့် ဆရာကြီးရဲ့ အဆင့်မြင့်ပညာတွေ ကျုပ်ရထားတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာပြောမလဲ။ သူ့ပညာရပ်ကိုရရင် သူ့ကိုမြင်ဖူးသည်ဖြစ်စေ၊ မမြင်ဘူးသည်ဖြစ်စေ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ဆရာပဲ ခင်ဗျား ဘာငြင်းမလဲ”

ထိရီ၏ စကားကြောင့် အဘိုးအိုကြီးမာဒင်ရှင်သည် စကားအရ စေားက မတက်နိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်၍ သွားလေတော့၏။

ခဏကြာမှ အင်းဟု သက်ပြင်းချရင်...

“အေး... မင်းပြောတာ မှန်နိုင်တယ်။ ဆရာကြီးလန်ပေါင်းပြုစုခဲ့တဲ့ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီး ပျောက်နေတယ်ဆိုတာ မင်းရထားလို့နေမှာပေါ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ် ရခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းဆီမှာ ဆရာကြီးလန်ပေါင်းရဲ့ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီး ရှိနေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး... မရှိတော့ပါဘူး”

“ဘယ်လို”

“ဆရာကြီးလန်ပေါင်းရဲ့ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီး ကျုပ်မှာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျုပ် ကျေညက်အောင်လေ့လာပြီး မီးရှို့ပြာချလိုက်ပြီ။ ဆရာကြီးလန်ပေါင်းနဲ့

ဆရာကြီးရဲ့ သိုင်းပညာရပ်တွေ ကျုပ်ဖိုက်ထဲမှာ ရာသက်ပန်ကိန်းဝပ်သွားပြီ၊ ဟား... ဟား... ဟား... ကိုင်း ခင်ဗျားကြီး လိုရာခရီးကို သွားပေတော့”

“ဟင်... မင်းက ဒီလူသတ်ကုန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေဦးမှာလဲ”

“ဝဋ်ကြွေးရှိသလောက်ခံပြီး တောင်စွယ်နေကွယ်တဲ့အထိ နေလုံးကြီးကို ကြည့်နေဦးမယ်လေ”

“ဟာ... မင်း တော်တော်လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ကောင်ပဲ။ ကဲ... ကဲ ပြောနေကြာတယ်”

အဘိုးအိုသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထိရီ၏ ကိုယ်မှ ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို ဖြည်ပေးလိုက်လေ၏ ။

“ကိုင်း... မင်းကို ငါကယ်လိုက်ပြီ”

“အဲဒီ အတွက် ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ်က ကျေးဇူးမတင်ပါဘူး”

“မတင်ရင်လည်းနေပါ။ မင်း အခု ဘယ်ကိုသွားမလဲ”

“ခင်ဗျားကရော အခု ဘယ်သွားမလဲ”

ထိရီက ပြန်မေးသည်။

“ကျုပ်က လီကျားရွာကို သွားမလို့”

“ဟာ... ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဆက်မသွားနဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လီကျားရွာက အဝေးကြီးပဲ။ ရှေ့မှာ ဝူတန်တောင်ကို ကျော်ဖြတ်ရဦးမယ်။ ခင်ဗျားလည်း အဲဒီ ဝူတန်တောင်ကို ကျော်ဖြတ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ သွေးကြောတွေ တော်တော်များများ

ပျက်စီးသွားပြီ။ ခင်ဗျားမှာရှိတဲ့ အတွင်းအားနဲ့ ကိုယ်ဖော့စွမ်းရည်တွေ သိပ်အားမကောင်းတော့ဘူး။ ကျုပ်စကားကို နားမထောင်ပဲ ခင်ဗျား ခရီးဆက်ရင် လိုရာခရီးကို မရောက်ဘဲ လမ်းခုလပ်မှာ သေပွဲဝင်သွားလိမ့်မယ် အဘိုးကြီး”

ထိရီ၏ စကားကြောင့် အဘိုးအို မာဒင်ရှင်သည် နှာခေါင်းကို တစ်ချက်ရှုံ့လိုက်ပြီး...

“ငါ မသေနိုင်သေးဘူး၊ ဒီတစ်တောင်ကို မပြောနဲ့၊ နောက်ထပ် ဆယ်တောင်ကျော်လည်း ငါ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို ဘာလို့ မယုံရတာ လဲ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို လုပ်ကြံပြီး ပြောနေတယ် ထင်နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်.... မင်း ငါ့ကို လုပ်ကြံပြီးပြောနေတာပါ။ ငါဟာ ကြံခိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ခြောက်တိုင်းလည်း မကြောက်တတ်သလို မြောက်တိုင်းလည်း မမြောက်တတ်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရောဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘာမှဆက်မပြောချင်တော့ဘူး။ ပြောလည်း ခင်ဗျားက လက်ခံမှာ မဟုတ်တာ၊ ကိုင်း... ကျုပ် အရင်သွားနှင့်မယ်၊ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ထားမယ်”

ပြောပြီး ထိရီသည် နောက်သို့ နှစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး အတွင်းအားကို စုစည်းထားလိုက်၏ ။

”ဟေ့ကောင်လေး ခဏနေဦး”

အဘိုးအိုက လှမ်းတားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“မင်း ငါ့ကို မစောင့်တော့ဘူးလား”

“ကျုပ် အရင်သွားပြီ ခင်ဗျားအလယ်က တောင်ခြေက
စောင့်နေမယ်လေ”

*

ဗျူဟာတောင်ခြေတွင် လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။
တောင်ခြေရှိ ဝါးရုံတော်အုပ်များဆီ၌ ဝါးရွက်ခတ်သံများကို တခြမ်းခြမ်း တရွှမ်းရွှမ်း
ကြားနေရသည်။

ငှက်မြည်သံများကိုမူ အဆက်မပြတ် ကြားနေခြင်းမရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံသာ
ကြားရပြီး ဘာငှက်အမျိုးအစားများ အော်မြည်တွန်ကျူးနေမှန်း မသိပေ။

စောစောပိုင်း ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသော နေပြင်းမှာလည်း နေရှိန်ချို၍
သွားပေပြီ။

ထိရီသည် ဗျူဟာတောင်၏ ဟိုဘက်ခြမ်းတောင်ခြေတွင် အလျား
ခြောက်ပေ၊ အနံ သုံးပေအကျယ်ရှိသော တွင်းတစ်တွင်းကို တူး၍ တွင်း၏
နံဘေးတွင်ထိုင်လျက် အဘိုးအို မာဒင်ရှင်အလာကို စောင့်ကြိုလျက်ရှိပေသည်။

အလျား ခြောက်ပေ၊ အနံ သုံးပေနှင့် ဇောက်အနက် လေးပေးခန့်ရှိသော
တွင်းကြီးတစ်တွင်းကို ထိရီ ဘာကြောင့် တူးထားရသနည်း။

ယင်းသို့ တူးထားရခြင်းမှာ ထိရီ၌ တစ်စုံတစ်ရာသော
အကြောင်းအရာသည် ခိုင်လုံစွာ ရှိနေပုံရ၏။

မှန်ပေသည်။

ထိရီ ဤတွင်းကို တူးဖော်ထားရခြင်းမှာ အဘိုးအိုမာဒင်ရှင်အတွက်
အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် တူးဖော်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အဘိုးအိုရောက်လာလျှင် မြှုပ်နှံသဂြိုဟ်ရန်အတွက်ဖြစ်၏။

အဘိုးအို၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ထိရီသည်

ကောင်းစွာရိပ်စားမိထားဟန် တူသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်မှာ အဘိုးအို မာဒင်ရှင်ပင် ဖြစ်လေ၏ ။

အဘိုးအို မာဒင်ရှင်သည် ထိရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အေးခနဲ

ပျို့လိုက်ရာ ပါးစပ်အတွင်းမှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များ ထွက်အန်ကျလာသည်။

အဘိုးအို၏ မျက်နှာပြင်မှာလည်း ဆွေးဆုပ်နေသဖြင့် ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်၍
နေလေသည်။ အဘိုးအိုသည် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်၍ ငြိမ်သက်နေပြီနောက် ထိရီကို

ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်သေး၏ ။

“အေးကွာ မင်းကို ငါအများကြီး ကျေးဇူးတင်သွားပြီ။ တကယ်လို့

မင်းသာ ဒီတွင်းကြီးကို ကြိုပြီး တူးမထားခဲ့ရင် ငါဟာ ငါ့ဝေဒနာအတွက်

အများကြီးခံစားနေရဦးမှာပဲ။ ခုတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ မင်းတူးထားတဲ့

တွင်းထဲကို ငါ ဝင်အိပ်လိုက်ရင် ငါ့ ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ဟာ

ကာလတိုတိုကလေးအတွင်းမှာ သိပ်ကိုအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ထိရီ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အဘ”

ထိရီ၏ လေသံသည် ယခင်ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ အနည်းငယ်

နူးညံ့ယဉ်ကျေးလာသကဲ့သို့ ရှိလေ၏ ။ အဘိုးအိုကိုလည်း

ကြင်နာသနားသွားပုံရသည်။

“ငါ မင်းဆီက ကတိတစ်လုံး ယူချင်တယ် ထိရီ။ အဲဒါ မင်း

ကူညီနိုင်မလား”

“ပြောပါ အဘ ကျွန်တော်တတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စဆိုရင် ကူညီပါ့မယ်။

အခုအချိန်မှာ အဘအတွက် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်ပါတယ်”

“အေးကွယ် ထပ်ပြီး မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီလိုပါ ထိရီ”

အဘိုးအိုသည် စကားကို ဆက်၍ မပြောနိုင်သဖြင့် ပြောလက်စ စကားကို ခဏမျှတန့်၍ ထားလိုက်လေ၏ ။ ပြီးမှ အောက်ပါအတိုင်း တစ်လုံးချင်းဆက်၍ ပြောလေ၏ ။

“ဒီလိုပါ ထိရီ၊ ကွမ်းဝိုက်မြို့မှာ ငါ့မိန်းမကျန်ခဲ့တယ်။ သူ့ နာမည်က လွှဲရင်ရင်လို့ခေါ်တယ်။ သူ့ဆီမှာ အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားတစ်လက်ရှိတယ်။ ငါ့မိန်းမနဲ့ အဲဒီ ဓားကိုယူပြီး ကျန်းအင်းရွာ သူ့မိဘဆီ ပို့ပေးပါလို့ ငါ မင်းဆီက ကတိတစ်လုံးတောင်းချင်တယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ ငါ့ကို မင်း ကူညီနိုင်မလား။”

ထိရီသည် ချက်ချင်းပင် အဖြေပေးလိုက်ပေ၏ ။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ပါတယ် အဘ”

အဘိုးအိုသည် ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရာ ပါးစပ်၊ နှာခေါင်းနှင့် နားနှစ်ဖက်တို့မှ သွေးများ ယိုစီးထွက်ကျလာလေ၏ ။

အဘိုးအို၏ ဝေဒနာမှာ လွန်စွာ ပြင်းထန်ကြောင်း ထိရီသိသည်။ ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်တင်းခံနေရကြောင်းလည်း ကောင်းစွာနားလည်၏ ။

သံမဏိတောင် လူသတ်ကုန်း၌ အဘိုးအိုထုတ်သုံးခဲ့သော သိုင်းကွက်များမှာ အလွန်အတွင်းအားသုံးရသော လှံပျံတိမ်ထိုးတိုက်ကွက်များဖြစ်သည်။ ထိုသိုင်းကွက်ကို ထုတ်သုံးလိုက်သဖြင့် အဘိုးအိုမှာ အတွင်းအားများ ဆုတ်လျော့ကာ သွေးကြောစုများ ပြတ်တောက်သွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ထိုအဘိုးအိုသည် သွေးကြောစုများ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးသွားသည်ကို ပြန်လည်ကုစားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

“ကိုင်း...ထိရီ၊ ငါ တွင်းထဲဝင်တော့မယ်”

အဘိုးအိုသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တွင်းထဲသို့ ကိုယ်ကိုလိုမ့်ချလိုက်ရာ အလိုက်သင့်ပင် ချောမောညီညာစွာ တွင်းထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏ ။

တွင်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်နှင့်ပင် အဘိုးအို၏ မျက်စိနှစ်ကွင်းလည်း အလိုလိုပိတ်၍ သွားတော့၏ ။ အသက်ရှူလည်း ရပ်သွားတော့၏ ။

အဘိုးအိုမာဒင်ရှင်ကား ဇီဝိန်ချုပ်ငြိမ်းသွားကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကောင်းစွာမြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်၏ ။

ထရီးသည် အဘိုးအို၏ ဇီဝိန်ချုပ်ပြီးသွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ကောင်းစွာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်၏ ။

ထိုစဉ် နေသည် တောင်စွယ်သို့ ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်၍ သွားကာ အမှောင်ရိပ်များ သန်း၍ လာလေသတည်း။

*

ထူးဆန်းသောမိန်းမချောလေးနှင့် အဆိပ်တစ်ထောင်စား

ကွမ်းဂိုက်မြို့အဝင်၌ အလွန်ထင်ရှား၊ ကျော်ဇောသော
စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။

ထိုဆိုင်၏ အမည်မှာ လမင်းတစ်ရာ စားသောက်ဆိုင်ဖြစ်၏ ။

ထိုစားသောက်ဆိုင်အတွင်း၌ နေရာယူ၍ ထိုင်လိုက်စဉ်
စားပွဲထိုးကောင်လေးတစ်ယောက် အနားသို့ရောက်လာသည်။

“အကိုလေး ဘာသုံးဆောင်မလဲ ခင်ဗျာ”

“အရက်တစ်အိုးနဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အခုချက်ချင်း ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ် ခင်ဗျား”

ပြောပြီး စားပွဲထိုးကောင်လေးသည် အနားမှ လှစ်ခနဲ
ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ထိရီသည် စားပွဲထိုးအလာကိုစောင့်ရင်း တစ်ဆိုင်လုံးရှိ အခြေအနေကို
အကဲခတ်လိုက်၏ ။

ထိရီထိုင်နေသော စာပွဲ၏ ညာဘက်ခြမ်းတွင် စားပွဲတစ်လုံးရှိသည်။
သို့သော် ထိုစားပွဲ၌ လူမရှိ၊ ဝဲဘက်စားပွဲ၌ မူ လူသုံးယောက်ဝိုင်းထိုင်ကာ
သောက်စားနေကြသည်။

ထိရီ၏ ရှေ့တူရှု စားပွဲ၌ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။
ထိုလူပုံသဏ္ဌာန်မှာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထင်ရ၏ ။ အသက်

လေးဆယ်ကျော်ငါးဆယ် ရွယ်ခန့်ရှိပြီး မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်ဖြစ်သည်။

ဝတ်စုံနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျောတွင် ဆောင်စားတစ်လက်ကို တွေ့ရ၏ ။

ထိုလူသည် တစ်ချက်တစ်ချက် ထိရီကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏ ။ ထိရီမှာ မျက်နှာစိမ်း ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ထိရီ၏ ကျောဘက်စားပွဲတွင် မည်သူတစ်စုံတစ်ဦးမျှ မရှိပေ။

တစ်ဆိုင်လုံး ရှင်းလင်းငြိမ်သက်နေသကဲ့သို့ ရှိ၏ ။

တစ်ခဏမျှကြာသော် စားပွဲဆိုးလေး ပြန်ရောက်လာပြီး ထိရီမှာသော အစားအသောက် များကို စားပွဲပေါ်၌ ချပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားလေ၏ ။

ထိရီသည် အရက်တစ်အိုးကို မြှောက်၍ တစ်ငုံ စုပ်သောက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ခေါက်ဆွဲကြော် ပန်းကန်ထဲမှ ဝက်သားတုံးတစ်တုံးကို တူဖြင့်ညှပ်၍ ပါးစပ်ထဲ ထည့်ကာ တမြုံမြုံဝါးချေလိုက်သည်။

“အဟမ်း”

ရုတ်တရက် ချောင်းဟန့်သံတစ်ခုကြောင့် ထိရီ ဆက်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်ရာ စောစောက အကဲခတ်လိုက်ရသော တူရှုစားပွဲမှ ဝတ်စုံနက်နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်မှန်း ကောင်းစွာသိလိုက်ရသည်။

ထိုလူက ချောင်းဟန့်သံပေးပြီးတောက်....

“မိတ်ဆွေက ဧည့်သည်နဲ့တူတယ်”

ဟု စကားချီကာ ထိရီ၏ ရှေ့ရှိ ခုံလွတ်တစ်လုံးပေါ်တွင် စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဧည့်သည်ပါ”

“ကျုပ်နာမည်က ကျူဖောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်က...”

ဝတ်စုံနက်နှင့်လူက စပ်စုလသဖြင့် လိုက်လျောညီထွေပင် ထိရီက ပြန်ဖြေလိုက်၏ ။

“ကျုပ်နာမည်က ထိရီလို့ခေါ်တယ်”

“ဘာ... ထိရီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော့်နာမည် ထိရီပါ”

ဝတ်စုံနက်နှင့်လူသည် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် ထိရီကို စိုက်ကြည့်နေပေ၏ ။

“မင်း ထိရီ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

“ထိရီဆိုတဲ့ လူငယ်ကို သံမဏိတောင်လူသတ်ကုန်းမှာ ဒီနေ့ပဲ ကားစင်တင် သတ်ပစ်လိုက် ကြပြီဆို။ ငါ့ညီက ထိရီဆိုတော့ နာမည်တူများဖြစ်နေမလားကွာ”

“နေ့လယ်က သံမဏိတောင်လူသတ်ကုန်းကို အစ်ကို မရောက်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မရောက်ဘူး၊ ဘာထူးလို့လဲ”

“သိပ်ထူးခြားပြီလားဗျာ။ အခု အစ်ကိုနဲ့စကားပြောနေတဲ့ လူဟာ လူသတ်ကုန်းမှာ ကားစင်တင်ပြီး အသတ်ခံရမယ့်လူပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မသေနိုင်တော့ပါဘူး။ သောက်ပါဦး အစ်ကို”

ထိရီကား အရက်အိုးကို ရှေ့သို့ထိုးပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကို မသောက်တော့ဘူး၊ ညီလေးပဲ သောက်ပါ”

ထိရီသည် အရက်အိုးထဲမှ အရက်တစ်ဝက်ကို မနားတမ်း မော့၍
သောက်ချလိုက်လေ၏။

“ဟာ... အရက်က တော်တော်ကောင်းတာပဲဗျာ။ တစ်အိုးတည်းနဲ့တင်
လုံလောက်သွားနိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်....ကွမ်းဂိုက်မြို့ထွက် အရက်ကောင်းပဲ။ ငါ့တို့
တစ်အိုးကုန်အောင် မသောက်နိုင်ဘူး။ အရက်ကသိပ်ပြင်းတယ်။ ငါ့ညီက
သိုင်းသမားအကျော်အမော်ဆိုတော့ တစ်အိုးမကဘူး၊ သုံးလေးအိုးအထိ
သောက်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“မထင်ပါနဲ့”

“ဒါထက် ငါ့ညီကို တစ်ခုလောက်မေးပါရစေ”

“မေးပါအစ်ကို”

“မင်း ထိရီအစစ်လား”

“ကျွန်တော့်ကို အစ်ကို မယုံလို့လား”

ထိုလူသည် ထိရီကို စိုက်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေ၏။ ပြီးမှ...

“ငါ့ညီဟာ ထိရီအစစ်ဆိုရင် ကွမ်းဂိုက်မှာ အကြာကြီး မနေဖို့
အစ်ကိုသတိပေးပါရစေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ဗျူတန်ဂိုဏ်းသားတွေ ကွမ်းဂိုက်မှာ ခြေရှုပ်နေလို့ပေါ့။ မင်း
အန္တရာယ်ရှိတယ် ငါ့ညီ”

“အစ်ကိုက ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ”

“အစ်ကို့မှာ ဂိုဏ်းမရှိပါဘူး။ တေလေသိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ။

ငါ့ညီသတင်းကို အစ်ကိုကြားပါတယ်။ ဒါထက် ငါ့ညီက လူသတ်ကုန်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်မြောက်လာခဲ့တာလဲ”

ထိရီသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးဘဲ ထိုလူကို အကဲခတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူက

“ငါ့ညီ အစ်ကို့ကိုယုံပါ။ တတ်နိုင်လို့ရှိရင်လည်း အစ်ကို ငါ့ညီကို ကူညီပါ့မယ်”

“အစ်ကို ကျွန်တော်ကို တကယ်ကူညီမလား”

ထိရီက သွေးတိုးစမ်းလိုက်သည်။

“ငါ့ညီက ထိရီပဲ၊ အစ်ကို ကူညီမှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း အစ်ကို့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါ့မယ်”

“ဒါဆို ငါ့ညီ အရင်ပြော”

“ငါ့ညီ လူသတ်ကုန်းမှာ ဘယ်လိုလွတ်လာတာလဲ”

ထိရီက အကျိုးအကြောင်း အမှန်အတိုင်းကို ပြောပြလိုက်လေ၏ ။ အဘိုးအိုမာရှင် သေဆုံးခဲ့ရသည်အထိ ဖြစ်သည်။

“ဟာ... ဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီး ဆုံးပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကဲ.... ကျွန်တော့်အပိုင်းကတော့ ပြောပြီးပြီ အစ်ကို့အပိုင်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ အစ်ကို ကျွန်တော် မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေနော်”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုဖြေပါ့မယ်”

“ကျွန်တော့်ကို အဘမာဒင်ရှင်အိမ်ကို လမ်းညွှန်ပေးပါ။ ကျွန်တော် အဲဒီကို သွားချင်လို့”

“အဘမာဒင်ရှင်မှ မရှိတော့တာ။ မင်းသွားလို့ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ”

“ထူးတာ မထူးတာအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို။ ကျွန်တော့်ကိုသာ လမ်းညွှန်ပေးပါ”

“လမ်းညွှန်ပြဖို့ မလိုတော့ပါဘူးကွ။ မင်းရဲ့ခရီးဟာ ဒီမှာတင်ဆုံးသွားပြီ”

ထိုစကားကို ပြောလိုက်သူက ထိရီနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသော ကျူဖောင်းဆိုသူ၏ စကားမဟုတ်ပေ။

ရုတ်တရက် ဆိုင်တွင်းသို့ ပြေးဝင်လာသော ခွေးဘီလူးရုပ်ပိုင်ရှင် သိုင်းသမားကြီး ကုဖုန်းဆိုသူဖြစ်သည်။

“အလို... အစ်ကိုကုဖုန်းပါလား”

ကျူဖောင်းဆိုသူက လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ပူး၍ အရီအသေပေးကာ နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာကောင်မို့လို့ မာဒင်ရှင်အိမ်ကို သွားချင်ရတာ လဲ။ လွှဲရင်ရင်ကို လိုချင်လို့လား”

ကုဖုန်းက ကျူဖောင်းဘက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ထိရီကို ဟိန်းဟောက် ပြောဆိုလိုက်သည်။

ထိရီသည် ခွေးဘီလူးရုပ်ပေါက်နေသော ကုဖုန်းကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ဘာစကားပြောတာလဲ။ ကွမ်းဂိုက်က လူတွေက ဒီလိုပဲ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ဆက်ဆံတတ်သလား။ အဘမာဒင်ရှင်ရဲ့ မိန်းမ အဘွားကြီးကို ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ထိရီ၏ စကားအဆုံး၌ တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောလိုက်သူက ကုဖုန်းဖြစ်သည်။

“မင်းက လွီရင်ရင်ကို မြင်ဖူးလို့လား”

“မမြင်ဖူးဘူး”

“မမြင်ဘူးဘဲနဲ့တော့ လွီရင်ရင်ကို မင်းက ဘာပြုလို့ အဘွားကြီးလို့ ပြောရတာလဲ”

“အဘမာရှင်ရဲ့ အသက်နဲ့ယှဉ်ပြီး ကျုပ်ပြောလိုက်တာ။ ကျုပ်စကားမှာ ဘာအမှားများ ပါသွားလို့လဲ”

“နေပါဦး... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ။ အဘမာဒင်ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဖို့မလိုဘူး။ မင်း လွီရင်ရင် အိမ်ကိုလည်း သွားစရာမလိုဘူး”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဟန့်တားနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို... ခင်ဗျားကို တိုက်ခိုက်ပြီး ကျုပ်သွားရမှာပဲ”

“မင်း ဒီကထွက်လို့ မရတော့ပါဘူး”

ထိရိက တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ထွက်လို့ရရင် ခင်ဗျား ဘာပေးမလဲ”

“အရက်တစ်အိုးပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း... မလိုချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဓားတစ်လက်ပေးမယ်”

“ဒါလဲ ကျုပ်မလိုချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့်.... မင်းက ဘာလိုချင်တာလဲ”

“ခင်ဗျားအသက်ကို လိုချင်တယ်”

ကြည့်လိုက်စမ်း

ကျူဖောင်းသည် ထိရီညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကုဖုန်း၏ လည်ပင်းကို ကြည့်လိုက်ရာ ကုဖုန်း၏ လည်ပင်းပတ်ပတ်လည်တွင် သွေးများ စီးယိုကျဆင်းလာကာ ရုတ်တရက်ပင် ကုဖုန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဝုန်းခနဲ ကြမ်းပေါ်သို့ ပြိုလဲကျသွားလေတော့သတည်း။

“အလို”

ကျူဖောင်းသည် နှုတ်မှ အာမေဍိတ်ဖြင့် ရုတ်တရက် အော်လိုက်ပြီး ထိတ်လန့်စွာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့ဓားကို ဓားအိမ်ထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်ကတည်းက သူ့လည်ပင်းကိုဖြတ်ပြီး ပိုင်းပြီးသား။ အရိပ်မဲ့ သိုင်းစဉ်ထဲမှာ ဒီဓားချက်ကို ပျံလွှားငှက်တောင် မရှောင်နိုင်ဘူး။ ကဲပါဗျာ... ကျွန်တော်တို့ အဘမာဒင်ရှင်အိမ်ကို သွားကြစို့”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လမင်းတစ်ရာစားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြတော့ သတည်း။

“ဟိုရှေ့မှာ လှမ်းတွေ့နေရတဲ့အိမ်ဟာ ဆရာကြီးမာဒင်ရှင်ရဲ့ အိမ်ပဲ ညီလေး”

ထိရီ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အတန်အသင့်ကောင်းသော အိမ်တစ်အိမ်ကို လှမ်း၍ မြင်တွေ့ လိုက်ရသည်။ အတွင်းပိုင်း၌ မီးထွန်းညှိထားပုံရ၏ ။ ပျို့အန်ထွက်လာသော မီးအလင်းရောင်က အပြင်သို့တိုင် လျှံထွက်ဖြာလင်းနေပေ၏

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို အစ်ကိုသွားချင်ရင် သွားနိုင်ပြီ”

“ဒါဖြင့်... အစ်ကိုကို ခွင့်ပြုပါဦး ညီလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ကျူဖောင်းသည် ထိရီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားရာ

များမကြာမီအတွင်း အမှောင်ရိပ် အောက်ဝယ် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏ ။

ထိရီသည် ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

အဘမာဒင်ရှင်၏ အိမ်သို့ တစ်ချက်ချင်းလျှောက်လာခဲ့လောတော့၏ ။

အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သော် ခဏမျှရပ်နေလိုက်ပြီး၊ ဘေးဘီဝဲယာနှင့် အိမ်၏ အတွင်းပိုင်းကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ညဉ့်အတန်နက်ပေပြီ။

အကာလ ညအခါမို့ အပြင်လောက ပတ်ဝန်းကျင်တွင်

ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏ ။ သို့ရာတွင် ညဉ့်၏ ပိုးကောင် မွှားကောင်တို့၏ အသံကိုမူ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရ၏ ။

အဘမာဒင်ရှင်၏ အိမ်အတွင်း၌ ကား မီးအလင်းရောင်မှတစ်ပါး

အခြားဘာသံကိုမျှ မကြားရပေ။

“အဘ မာဒင်ရှင်ရဲ့ဇနီး လွှီရင်ရင်များ အိပ်ပျော်နေသလား မသိဘူး”

ထိရီသည် အိမ်အတွင်းပိုင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး တွေးလိုက်၏ ။

“အတတ်နိုင်ဘူး၊ အိပ်ပျော်နေရင်လည်း နှိုးပြီး အကျိုးအကြောင်းတော့ ပြောပြရမှာပါပဲ”

ထိရီသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပြီး တံခါးမကြီးကို လက်ဖြင့်

တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လိုက်ပေ၏ ။

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အိမ်အတွင်းပိုင်းမှ
အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ အမေ”

ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ၍ ပါးစပ်ထဲရှိရာကို ချက်ချင်း
ထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုက် ရသည်။

ထိရီ၏ ကျွန်တော်ပါအမေဟု ဖြေကြားသံကြောင့်
ထပ်ဆင့်မေးခွန်းတစ်ခု အိမ်တွင်းပိုင်းမှ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ နာမည်ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ။ ကျွန်တော်နာမည် ထိရီပါ။ အဘမာဒင်ရှင်ရဲ့
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ”

ထိရီ၏ အဖြေကြောင့် ခစ်ခနဲရယ်သံတစ်ခုကို အံ့ဩစွာ
ကြားလိုက်ရပေ၏ ။

ထိုခစ်ခနဲရယ်မောသံကြောင့် ထိရီမှာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်၍
သွားသည်။

“ရှင် ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ သူငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ထိရီက ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် တံခါးမကြီးကမူ ယခင်ပုံစံအတိုင်း
ပိတ်လျက်ပင် ရှိပေ၏ ။

“ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ အမေ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မယောက်ျားရဲ့

သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အထောက်အထားပြနိုင်မလဲ”

“ဒါတော့ ပြနိုင်မယ်မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဘမာဒင်ရှင်နဲ့သိရတာ ရက်တောင်မကူးသေးလို့ပါခင်ဗျာ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုယ့်ရင် တံခါးဖွင့်ပေးပါ မယုံရင်တော့ ကျွန်တော့် အစွမ်းနဲ့ကျွန်တော် အိမ်ထဲကို ရောက်အောင်လာရလိမ့်မယ်”

“အလို ရှင် အတင့်ရဲလှပါလား၊ ကျွန်မ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ရှင် အိမ်ထဲဝင်လာရင် ရှင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားမိဘူးလား”

“စဉ်းစားနေစရာမလိုဘူးလေ၊ ကျွန်တော်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးရင် ပြန်ပြင်ရိုးထုံးစံ မရှိတဲ့ကောင်ပဲ။ ကဲ.... အဘမာဒင်ရှင် ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာတွေပါ လာတယ်။ အခုစကားပြောနေတာ လွှဲရင်ရင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် လွှဲရင်ရင်အစစ်ပါရှင်”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ခုထိ တံခါးမဖွင့်ပေးသေးတာလဲ”

“ဒါကတော့ အရှင်းကလေးပဲရှင်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မယုံလို့ပေါ့ရှင်”

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျား မဖွင့်ရင် ကျုပ်နည်းကျုပ်ဟန်နဲ့ ဝင်ရတော့မှာပဲ”

“ဒါကတော့ ရှင့်သဘောပဲလေ”

ထိရီသည် အကြီးအကျယ်စိတ်ညစ်သွားပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချက်ချင်း ချလိုက် လေတော့သည်။

“ကဲ... အမေလို့ ကျုပ်ဝင်လာတော့မယ်”

အသံပေးပြီး တံခါးမကြီးကို ဝှန်းခနဲရိုက်ကာ တစ်နေရာသို့ ကူးပြောင်းရွှေ့လျားလိုက်သည်။ ယင်းလုပ်ဆောင်ချက်မှာ လွှဲရင်ရင်ကို လှည့်စားလိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏ ။

စင်စစ် ထိရီသည် အိမ်ထဲ တစ်နည်းတစ်ဟန်ဖြင့် အရောက်ဝင်ရန် ပရိယာယ်ဆင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လွီရင်ရင်က ဆောင်စား စားလွတ်ကိုကိုင်၍ နေရာမှ မရွေ့ဘဲ တံခါးမကြီး၏ တစ်လံကွာ ဝဲဘက်ထောင့်တွင် နေရာယူကာ အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်၏ ။

ထိရီသည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အုတ်ကြွပ်တစ်ချပ်ကို ခွာလိုက်၏ ။ တစ်ကိုယ်စာ ဝင်ပေါက်ရသည်နှင့် အိမ်တွင်းသို့ ကြောင်တစ်ကောင်လို ခုန်ဆင်းချလိုက်သည်။

လွီရင်ရင်သည် တံခါးမကြီးပွင့်လာရင် ရန်သူဝင်လာမည်။ ရန်သူကိုမြင်ရသည်နှင့် စားဖြင့် အလစ်ဝင်ခုတ်မည်။ ဤရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တံခါးမကြီးမှမခွာပဲ အသင့်ပြင်ဆင်ကာ ရန်သူအလာကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေပေ၏ ။

ထိုစဉ် လွီရင်ရင်အနားသို့ အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် လေတိုက်သလို ပှစ်ခနဲရောက်ရှိ၍ လာပြီးလျှင် လွီရင်ရင်၏ လက်ထဲမှ စားကို ဆတ်ခနဲလုယူလိုက်လေသည်။

ထိုလုယူလိုက်သော အရိပ်သဏ္ဌာန်ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကား ထိရီပင်ဖြစ်ပေသတည်း။

“အို... ရှင် ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော်နည်း ကျွန်တော်ဟန်နဲ့ ခေါင်မိုးဖောက်ပြီး ဝင်လာတာပေါ့ဗျာ”

လွီရင်ရင်သည် ထိရီ၏ လက်တွင်းမှ အတင်းရုန်းကန်နေသော်လည်း ကျွတ်လွတ်သွားခြင်း မရှိပေ။ ထိရီ၏ အချုပ်အဖမ်း သန်စွမ်းမှုကို သူမအမေဖြင့်

မလွန်ဆန်နိုင်တော့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူခဲ၊ အဘမာဒင်ရှင်နဲ့ ဘာတော်စပ်သလဲ”

ထိရီက သူမမျက်နှာကို သေသေချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍
မေးလိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော သူမ၏ အသက်အရွယ်မှာ
လွန်စွာငယ်နုပျိုနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အများဆုံးရှိလှ သူမ၏ အသက်မှာ ဆယ့်ရှစ်ဆယ့်ကိုထက်မပို။

အလွန်လှပချောမောသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပင်။ ထိရီသည်
သူမကိုကြည့်၍ လွန်စွာအံ့သြထိတ်လန့်၍ သွားလေ၏။

“ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးမာဒင်ရှင်ရဲ့ မိန်းမပါ”

“ဗျာ”

“ခုလိုပြောလိုက်ရင် ရှင် သိပ်အံ့သြသွားသလား”

ထိရီ မဖြေဘဲ ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်သည်။ လွီရင်ရင်သည်
ထိရီကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးမှ သူမက ထိရီကို မေးလိုက်သည်။

“ရှင် လာရင်းကိစ္စ ပြောနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခုခုစားသောက်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ
စကားပြောကြရအောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လွီရင်ရင်သည် ထိရီကို ဦးဆောင်၍ ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။
ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်မိကြသောအခါ လွီရင်ရင်က ဧည့်ဝတ်ကျေစွာ အရက်တစ်အိုးနှင့်
ဝက်သားပေါက်ဆီများ ချပေးသည်။

“သုံးဆောင်ပါရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လွီ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တွေ့တော့

သိပ်ကို အံ့ဩသွားတယ်ဗျာ”

ထိရီက ရင်၌ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပေါ်ခံစားမိသော ခံစားချက်ကို ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူမက ထိရီကိုကြည့်လျက် ဟက်ခနဲပြုံးလိုက်လေသည်။

“ရှင် သိပ်အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ တကယ်ပဲယုံကြည်ပါတယ်။ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ အစ်ကိုကြီးမာဒင်ရှင်ကို လင်မယားလို့ မထင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် လွှီ၊ ခုတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဝန်ခံပြောဆိုနေတော့ မယုံရင် ကျွန်တော့်အမှားပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ကျွန်တော်ကို အရက်သောက်ခွင့်ပြုပါ”

“သောက်ပါရှင်။ ရှင့်အတွက် ကျွန်မ ဧည့်ခံတဲ့ပွဲမှာ အရက်လည်း ပါပါတယ်။ ဟောဒီမှာ ပေါက်စီတွေလည်း ကြိုက်သလောက် သုံးဆောင်နိုင်ပါတယ်ရှင်”

ထိရီသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး အရက်အိုးကို လှမ်းကိုင်ကာ မော့သောက်လိုက်သည်။

“ဟာ ဒီအရက်လည်း အမှန်ကောင်းတာပါပဲဗျ။ ကွမ်းဂိုက်မြို့ကထွက်တဲ့ အရက်တွေဟာ အားလုံးလိုလို ကောင်းတာချည်းပါပဲလား။”

“အစ်ကိုအထင်တွေ မှားသွားပြီ။ ဒီအရက်က ကွမ်းဂိုက်ထွက်အရက် မဟုတ်ပါဘူး။ မြောက်ပိုင်းပြည်နယ်က ထွက်တဲ့ အကောင်းစား ရွက်စိမ်းအရက်ပါ။ ကွမ်းဂိုက်အရက်နဲ့ အရသာချင်း အများကြီးကွာပါတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါထက် အစ်ကိုနာမည်က”

“ထိရီပါ”

“ရှင်...”

ထိရီဟူသော အသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့် လွီရင်ရင်သည် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ ကျွန်တော်ဟာ လွီရဲ့ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး။

မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“ရှင်... ရှင်... လူသားစစ်စစ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် လူသားစစ်စစ်ပါလို့။ ကျွန်တော် ဝိညာဉ်အဖြစ်နဲ့ လွီဆီလာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီနေ့ပဲ ရှင်ကို ဂျူတန်ဂိုဏ်းကပုဂ္ဂိုလ်တွေဖမ်းပြီး လူသတ်ကုန်းမှာ သတ်တော့မယ်လို့ ကျွန်မကြားတယ်။ အဲဒီ သတင်းဟုတ် မဟုတ် သေချာအောင်ဆိုပြီး အစ်ကိုကြီးမာဒင်ရှင်လည်း အဲဒီ သံမဏိတောင် လူသတ်ကုန်းကို ထွက်သွားလေရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီ သံမဏိတောင် လူသတ်ကုန်းမှာပဲ အဘမာဒင်ရှင်နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ဆုံပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ရှင်းပြပါ့မယ်။ လွီ သေသေချာချာနဲ့ ယုံယုံကြည်ကြည် လက်ခံနားထောင်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်မ နားထောင်ပါ့မယ်”

လွီရင်ရင်သည် ထိရီကို ယုံကြည်သွားဟန်ဖြင့် နေရာတွင် ပြန်၍ ထိုင်လိုက်လေ၏ ။

ထိရီက လက်ကျန်အရက်ကို အနည်းငယ်သောက်ပြီး အရက်အိုးကို စားပွဲပေါ်၌ ပြန်ချထားလိုက်ကာ အဘမာဒင်ရှင်နှင့် တွေ့ကြုံရင်းနှီးခဲ့ပုံတို့ကို ပြောပြလိုက်လေ၏ ။

“ဟင် အစ်ကိုကြီးမာဒင်ရှင် ဆုံးပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် လွှီ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့အလောင်းကို
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မြှုပ်နှံခဲ့ပြီး လွှီဆီလာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်တာဝန်နဲ့
ကတိကတော့ ခင်ဗျားဆီက အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားကိုယူပြီး လွှီချန်းရွာကို
လိုက်ပို့ပေးဖို့ တာဝန်နဲ့ ရောက်လာတဲ့လူပါ။ အဘမာဒင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို
ပေးခဲ့တဲ့ကတိပါ။ ကျွန်တော်အပိုင်း ငြင်းဆိုလိုက်ရင် ကျွန်တော်ဟာ
လူလိမ်လူညာတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလိမ့်လွှီ။ လွှီကို ကူညီဖို့ တာဝန်နဲ့ လာတဲ့
ကျွန်တော်ကို လွှီခိုင်းပါ။ သေသူအဘမာဒင်ရှင်အတွက်
ကျွန်တော်တာဝန်ကျေပါရစေ”

ထိရီ၏ စကားအဆုံး၌ အင့်ခနဲ ငိုရှိုက်သံကိုကြားလိုက်ရ၏ ။ လွှီရင်ရင်၏
ငိုရှိုက်သံဖြစ်သည်။

“စိတ်ကိုထိန်းပါလွှီ၊ ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန်ရန်သူများတဲ့
လူတစ်ယောက်ပါ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီညတွင်းချင်း ခရီးဆက်ကြရင်
ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

လွှီရင်ရင်သည် ငိုရှိုက်ရာမှတန့်၍ ဖျက်ခနဲ ထိရီကို
မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် အစ်ကို၊ အစ်ကို့ကို ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်။
အစ်ကို့မှာ ရန်သူတွေဝိုင်းနေတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မကြားပါတယ်”

ပြောပြီး လွှီရင်ရင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ပြီးနောက်
အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ဝင်၍ ဓားနှင့်ဓားအိမ်တွဲလျက်ထားသော
ဓားတစ်လက်ကိုယူ၍ ပြန်ထွက်လာသည်။

“အစ်ကို့ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် သွားနိုင်ပါပြီ အစ်ကို”

“လွှီ ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ”

“ကျွန်မအတွက် လုပ်စရာဘာမှမရှိပါဘူး။ အစ်ကို
အရက်သောက်ချင်သေးတယ်ဆိုရင် ဆက်သောက်ပါ အစ်ကို။ ကျွန်မ
စောင့်နိုင်ပါတယ်”

“အရက်က ဘယ်မှာသောက်သောက်ရပါတယ်လို့။ အချိန်နဲ့
ကာလကသာ ဘယ်လိုဆွဲထား ဆွဲထား မရနိုင်တာပါ။ ကိုင်း... အဆင်သင့်ဖြစ်ရင်
သွားကြမယ်”

လွီသည် မီးအိမ်မှ မီးများကို ငြိမ်သတ်လိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံး
အမှောင်တိုက်အတွင်းသို့ ရောက်သွားချိန်မှာ ထိရီနှင့် လွီရင်ရင်တို့သည် အိမ်ပြင်သို့
ထွက်လာခဲ့ကြ၏ ။

အပြင်လောက၌ ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်များ ဖျော့တော့
အားနည်းလျက်ရှိသည်။

*

ဣတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် ပါးမည်းညီနောင်နှစ်ဖော်

လဝန်းဝါသည် တိမ်ထဲဝင်လိုက် ပြန်ထွက်လိုက်ဖြင့် စိတ်မငြိမ်သော
အရူးတစ်ယောက်လို လှုပ်ရှားနေသည်။ လေရှူးသည် တိုက်ချင်သလို တိုက်နေ၏ ။

ထိုအချိန်တွင် ထိရီသည် လွှီရင်ရင်၏ လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲ၍
ကွမ်းပိုက်မြို့နှင့် အတန်အလှမ်းကွာသော ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ရှေ့ရှုကာလ
ခရီးနင်လျက်ရှိသည်။

“လွီ”

“ရှင်”

“တို့ ဒီအတိုင်းခရီးဆက်နေရင် လွီချန်းရွာကို ရောက်တော့မှာ
မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီ တော့ အစ်ကိုလုပ်ချင်သလဲ”

“အစ်ကိုတို့ မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ပြီး ခရီးနှင်ရင် ပိုပြီး
အဆင်ပြေလိမ့်မယ် လွီ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ အစ်ကို၊ ဒါထက် မြင်းက ဘယ်မှာ ဝယ်ရမှာလဲ”

“ဒီညတော့ ဝယ်လို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မနက်ကျမှ
အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဝယ်မှဖြစ်မယ်”

“အစ်ကို ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ”

လွီရင်ရင်နှင့် ထိရီတို့ လျှောက်လာကြရာ များမကြာမီ

စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ရောက်လာလေသည်။

ငှင်းစားသောက်ဆိုမှာ ညလုံပေါက်ဖွင့်သော
စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်ကြောင်း လွှဲကပြောပြသည်။ လမင်းတစ်ရာ
စားသောက်ဆိုင်ထက် မကြီးမကျယ် မခမ်းနားသော်လည်း
အတန်အသင့်ကောင်းမွန်သော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်၏ ။

ဆိုင်၏ အမည်မှာ ပါးမည်းညီနောင် စားသောက်ဆိုင်ဟု
ဆိုင်းဘတ်တပ်ထားသည်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များ ခင်းကျင်းထားပုံမှာ
သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိ၏ ။

စားပွဲတစ်ခုတွင် လွှဲနှင့်ထိရီတို့ နေရာယူထိုင်လိုက်သောအခါ
စားပွဲထိုးကောင်လေးတစ်ယောက် အနားသို့ရောက်လာလျက်....

“ဘာသုံးဆောင်ကြမလဲ ခင်ဗျာ”

ဟု မေးသည်။

“လွှဲ... ဘာစားမလဲ”

“အစ်ကိုထိ ကြိုက်တာမှာပါ”

“ညီလေးရေ ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ပွဲနဲ့ အရက်တစ်အိုးပေးပါ”

စားပွဲထိုးကို လှမ်းမှာရင်းမှ လွှဲဘက်လှည့်၍ ...

“လွှဲရော အရက်သောက်မလား”

ဟု ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်... ကျွန်မ အရက်မကြိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရက်သမားတွေကို
ကျွန်မ မမုန်းတတ်ပါဘူးရှင်”

ဟု လွှဲစကားကြောင့် ထိရီပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပဲ ညီလေး။ လိုအပ်ရင် အစ်ကိုတို့ ဆက်မှာမယ်”

ထိရီက စားပွဲထိုးကို ပြောလိုက်ရာ စားပွဲထိုးကောင်လေးသည်
“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ခေါင်းညိတ်ကာ နေရာမှ ချက်ချင်းထွက်ခွာသွားလေသည်။

ပါးမည်းညီနောင် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းတွင် လူသိပ်မများလှပေ။
ခရီးသွားများနှင့် မြို့ခံ နယ်ခံလူများ လေးငါးခြောက်ယောက်ခန့် တွေ့သည်။

ထိုစဉ် ပါးမည်းညီနောင် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့
လူတစ်ယောက်ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုလူမှာ တောကျီးကန်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့
အလွန်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိလှ၏ ။

အရပ်အမောင်းကောင်း၍ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်ဟု
ခန့်မှန်းရသည်။ ဆောင်စားတစ်လက်ကို ပခုံး၍ လွယ်လျက် ဝတ်စုံအနီရဲရဲကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုလူကို ထိရီ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး လွှဲရင်ရင်ဘက်သို့လှည့်ကာ
လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အခုလာတဲ့လူကို လွှဲ သိလား?”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီ လူကို ကျွန်မ မသိဘူး”

ဝတ်စုံနီနှင့် လူကြီးက ထိရီတို့ဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့်
ထိရီက ရုပ်မဖမ်းမိအောင် ခေါင်းကိုငုံ့ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိုလူသည် ပါးမည်းညီနောင်နှောင်နှစ်ဖော်ရှိရာ
ငွေသိမ်းစားပွဲသို့ လျှောက်သွား၏ ။

“အဲဒီ ဝတ်စုံနီနဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး လွှဲ၊
ဗျာတန်ဂိုဏ်းက ဗျာတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ”

“ဟုတ်လား ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုကို သူမြင်သွားပြလား မသိဘူး”

“ကြောက်စရာမလိုပါဘူးလို့ရယ်။ ဂျာတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမကလို့၊ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် အစ်ကို မကြောက်ပါဘူး အစ်ကိုရထားတဲ့ သိုင်းပညာရပ်ကို သူတို့မယှဉ်နိုင်ပါဘူး။ ဆရာကြီးလန်ပေါင်းရဲ့ သိုင်းကွက်တစ်ထောင်ထဲမှာ အညံ့ဆုံးသိုင်းကွက်တစ်ကွက်တောင် သူတို့မတတ်ဘူး။ အဲဒီ အညံ့ဆုံးသိုင်းကွက်ကိုလည်း သူတို့တတ်ကျွမ်းထားတဲ့ သိုင်းကွက်တွေနဲ့ ယှဉ်လို့မရပါဘူး လို့။ အဲဒီ လိုပြောလိုက်လို့ လေကျယ်တယ်လို့ လွှဲထင်ရင် လွှဲအထင်တွေ သိပ်ကို မှားသွားလိမ့်မယ်။ မယုံကြည့်နေ ဒီည ဆိုင်ထဲမှာ ပြဿနာတစ်ခုပေါ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ပြဿနာရဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင်က အစ်ကိုပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အစ်ကို တကယ်ပြောနေတာလား။ ဒီည ပြဿနာပေါ်ရင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ကျွန်မက သိုင်းပညာကောင်းကောင်းတတ်တေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မက ရှောင်နေရမလား။”

“မလိုပါဘူး လွှဲအနားမှာ အစ်ကိုရှိနေတာပဲ။ လွှဲကို လွှဲချန်းအထိပို့ပြီးမှ အစ်ကိုတာဝန်က ကျေမှာ။ ကတိဆိုထားခဲ့ပြီးရင် အောင်မြင်အောင်လဲ ဆောင်ရွက်ပေးရတယ်။ ကတိမတည် တာဝန်မကျေတဲ့လူဟာ အလကားလူပဲ”

ထိရီ၏ စကားကြောင့် တစ်အားတက်သွားရသူက လွှဲရင်ရင်ဖြစ်သည်။ လွှဲရင်ရင်သည် အလွန်ကျေနပ်အားတက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

ထိရီတို့ စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင် စားပွဲထိုးကောင်လေးရောက်လာပြီး စားစရာနှင့် အရက်တစ်အိုးကိုချပေးကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“လွှဲ ... စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီး စားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

လွှဲ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို စားနေစဉ်၌ ထိရီက အရက်အိုးထဲမှ အရက်ကို

ဇိမ်ခံသောက်နေလေသည်။

ငွေသိမ်းစားပွဲ၌ ပါးမည်းညီနောင်နှစ်ဖော်နှင့် ဂျာတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ နှစ်ကိုယ်ကြား စကားပြောနေသည်ကို ထိရီ အကဲခတ်မြင်နေသည်။

ဂျာတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပါးမည်းညီနောင်နှစ်ဖော်ကို တိုးတိုးကပ် ပြောလိုက်သော်လည်း ဂျာတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ပါးစပ် အလှုပ်အရှားကြောင့် သူဘာပြောနေမှန်း ထိရီကောင်းစွာသိလိုက်သည်။

“ဟို စားပွဲမှာထိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားတို့ မြင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မြင်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“အဲဒီ ယောက်ျားလေးကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း သူ့ကို ခင်ဗျား ဘယ်သူလို့ထင်သလဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပါးမည်းညီနောင်ကို မေးလိုက်သည်။

“သိုင်းဝိဇ္ဇာအကျော် ထိရီများဖြစ်နေမလား မသိဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီကောင်လေးဟာ ထိရီအစစ်ပဲ။ လူသတ်ကုန်းက လွတ်မြောက်သွားတဲ့ တစ္ဆေလေးတစ်ကောင်ပဲ။ ဒီည ဒီကောင်လေးကို ဖမ်းဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သူ့ကိုဖမ်းဖို့ လွယ်ပျဲမလား။ သူသိုင်းပညာက အရိပ်မဲ့သိုင်းကွက်တွေ အင်မတန်လျင်မြန်ဖျတ်လတ်တဲ့လေတွေကို လိုက်ဖမ်းသလို ဖြစ်နေဦးမယ်”

ပါးမည်းညီနောင်နှစ်ဖော်က အစ်ကိုကြီးဖန်ရှင်ကို ပြောလိုက်သည်။
ညီလေးဖန်ရှင်ကလည်း အစ်ကိုဖန်ပြောတာမှန်တယ်။ သူ့ကိုမဖမ်းမိပဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

အဖမ်းခံလိုက်ရရင် ရာဇဝင်ရိုင်းနေဦးမယ်ဟု ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့်
ဗူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လိမ့်ထံသည် မျက်နှာကြီးရဲတက်သွားကာ ရှက်သွားလေသည်။

“ဗူတန်ဂိုဏ်းမှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းကွက်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိတာပဲ။ သူ့ကို
ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ။ ဖန်ရှင် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းတို့အနေနဲ့ ငါ့ကို
ကူညီနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီညကိစ္စမှာ မိုးတောင်လင်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

ဖန်ရှင်က မေးလိုက်သည်။

“ဒီကောင့်ကို အရက်ထဲ အဆိပ်ခပ်ပြီးတိုက်လိုက်ရင် ဒီည မိုးမလင်းခင်
ပွဲပြီးသွားမှာပေါ့ ညီလေးရ”

ဗူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ စကားကြောင့် ပါးမည်းညီနောင်နှစ်ဖော်တို့
ခဏမျှ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ငြိမ်၍ သွားလေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ကျွန်တော်တို့က အခုလို အကူအညီပေးလိုက်တဲ့အတွက်
အကျိုးအမြတ်ကိစ္စမှာ ဘယ်လိုခံစားခွင့်ရှိပါသလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ပါးမည်းညီနောင် နှစ်ဖော်မှာ လောဘကြီးသော
စီးပွားရေးသမားများဖြစ်ကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ လောဘကြီးမှန်းကိုလည်း
ဗူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လိမ့်ထံက သိထားခဲ့၏ ။ ထို့ကြောင့် လိမ့်ထံက ဟက်ခနဲ
တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဒီအတိုင်း ဘယ်ထားမလဲကွာ။
ငါ့ကိုကူညီရင် ငါကလည်း မင်းတို့ကိုပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ရမှာပေါ့”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်မှာလဲ”

ပါးမည်းညီနောင်နှစ်ဖော်မှာ ကျေးဇူးဆပ်မည်ဟု
လိမ့်ထံကပြောသောကြောင့် အလွန်သဘောကျလျက် ကျေနပ်နေကြသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ရွှေတုံးအစိတ်နဲ့ပ ငွေတုံးငါးဆယ် ပေးမှပေါ့”

“ဗျာ.... တကယ်ပြောတာလား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“လူကြီးစကားပဲကွာ၊ ငါက မင်းတို့ကိုလိမ်ညာပြီး ပြောပါ့မလား”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အပြည့်အဝကူညီရမှာပေါ့ဗျာ။

နောက်တစ်အိုးသူမှာရင် ကျွန်တော်တို့ အရက်အိုးထဲ အဆိပ်ခတ်ပြီး
ရောင်းချလိုက်ပါ့မယ်”

“ပိပိရီရီ လုပ်ကွာ”

“စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

၎င်းတို့၏ တီးတိုးစကားရပ်များကို အလိုလို နားလည်လိုက်ပြီဖြစ်သော
ထိရီသည် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ဘာပြုံးနေတာလဲ”

ထိရီကို တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်ကြည့်နေသော လွီရင်ရင်က
ထိရီခေါင်းညိတ် ပြုံးနေသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ဤနှယ်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“လွီကို သတိပေးထားမယ်။ ဒီကောင်တွေ အစ်ကို့ကို
ညစ်ပတ်ကြတော့မယ်။ ကြောက်စရာတော့ မလိုဘူး။ ဖြစ်လာမယ့်
ပြဿနာအားလုံးကို အစ်ကိုတာဝန်ယူတယ်”

လွီရင်ရင် ကြောက်မှာစိုး၍ ထိရီက သတိပေးလိုက်သည်။

ထိရီ သတိပေးလိုက်မှ လွီရင်ရင် ပို၍ ကြောက်လာလေသည်။

“အစ်ကို ကျွန်မကို အမြန်ဆုံး ဆိုင်ကထွက်သွားကြရင်
ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“လွီ သိပ်ကြောက်နေသလား။ မကြောက်ပါနဲ့ လွီ အစ်ကိုသူတို့ကို

သိုင်းကွက်သုံးကွက်တည်းနဲ့ အနိုင်တိုက်ခိုက်ပြလိုက်ပါမယ်”

လွီရင်ရင်မှာ မျက်နှာအလွန်ပျက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်
စားပွဲထိုးလေးပြန်ရောက်လာပြီး အရက်တစ်အိုး လာချပေးသဖြင့် ထိရီက

“ဒီအရက်အိုးကို ဘယ်သူမှာတာလဲ။ ငါလည်း မမှာပါဘူး”

ထိရီ၏ အမေးကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားရသူက
စားပွဲထိုးလေးဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ဆရာက ခိုင်းလိုက်လို့ပါ ဆရာ”

စားပွဲထိုးလေးက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ပြန်၍ ဖြေလျှင် ထိရီက...

“မင်းတို့ ဆရာက ဘယ်သူလဲ”

“ပါးမည်းညီနောင်နှစ်ဖော်ပါ”

“ဘာကိစ္စနဲ့ မင်းကို အပို့ခိုင်းတာလဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး အစ်ကို”

“ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စက တော်တော်ဆန်းတာပဲ။ မင်းပြောတဲ့ မင်းဆရာကို
သွားခေါ်စမ်းပါဦး။ ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့ကို အရက်လာပို့တာလဲဆိုတာ မေးကြည့်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

စားပွဲထိုးလေး ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ထိရီက...

“လွီ ဒီအရက်အိုးကို မထိနဲ့ ဒီအရက်အိုးထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ထားတယ်”

“ရှင်”

လွီရင်ရင် လန့်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီးတော့ကြောက်စရာမလိုဘူး။ အိပ်ဆေး

အဆိပ်တွေပါ။ အစ်ကိုတို့မသောက်ရင် ဖြစ်တာပဲ”

“ဒီအရက်အိုးထဲမှာ အဆိပ်ပါတယ်ဆိုတာ အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“သူတို့ စကားပြောသံကြောင် သိတာပေါ့ လို့”

“သူတို့ စကားပြောသံလည်း ကျွန်မတို့ မကြားမိပါလား”

“လွီတော့ သိမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဆင့်မြင့်သိုင်းစဉ်ထဲမှာ အသံမဲ့ဆက်သွယ်ခြင်း အတတ်ပညာဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီ အသံမဲ့ဆက်သွယ်ခြင်း အတတ်ထက် တစ်ဆင့်နိမ့်တဲ့ ပါးစပ်လှုပ်ရှားမှု ဆက်သွယ်နားလည်ခြင်း အတတ်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ သူတို့သုံးယောက် တီးတိုးပြောဆိုနေတုန်း ပါးစပ်လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကြည့်ပြီး အစ်ကိုနားလည် သဘောပေါက်လိုက်တာပဲ လို့။ မယုံစောင့်ကြည့်နေ အဖြေပေါ်တော့မယ်”

ထိရိက အရက်အိုးထဲမှ အဆိပ်ရည်နှင့်ပတ်သက်ပြီး လွီရင်ရင်နားလည် သဘောပေါက်စေရန် ရှင်းပြလိုက်၏ ။

ထိရိ ရှင်းပြချက်ဆုံးသည်နှင့် ပါးမည်းညီနောင်နှစ်ဖော်တို့သည် ထိရိရှိရာ စားပွဲသို့ လျှောက်လာကြပြီး...

“ညီလေး ဘာအကူအညီ လိုချင်လို့လဲ”

ဟု ဖန်ရှင်က မေးလိုက်၏ ။

“ဪ... ဘာအကူအညီမှ မလိုချင်ပါဘူး အစ်ကို။ မရှင်းတာလေးတစ်ခုရှိလို့ အစ်ကိုတို့ကို မေးရအောင် ခေါ်လိုက်တာပါ”

“ဪ... မေးပါ ညီလေး”

“ဒီအရက်အိုးက ကျွန်တော်မမှာဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာရတာ လဲဆိုတ မေးချင်လို့ပါ အစ်ကို”

“ဪ... ဒါလား။ အစ်ကိုတို့က ညီလေးနဲ့ ရင်းနှီးချင်လို့
မေတ္တာနဲ့ကူညီတိုက်ကျွေးတာပါ”

ဟက်ခနဲ ထိရီပြီးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာနဲ့တိုက်ကျွေးတဲ့အတွက် အစ်ကိုတို့ကို
ဟိုလူကြီးက ဘယ်လောက်များ ကျေးဇူးပြန်ပြုလိုက်ပါသလဲအစ်ကို”

ထိရီက ဂျတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လိမ့်ထုံကို
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မေးဆတ်ပြကာ ဖန်ရှင်ကို မေးလိုက်သည်။

ဖန်ရှင်သည် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီ...

“ဘယ်လောက်မှ မရပါဘူး ညီလေး”

ဖန်ရှင်က လေသံမတည်မငြိမ်ဖြင့် ပြန်၍ ဖြေကြားလိုက်ပြီးလျှင် ထိရီက
ဟက်ခနဲပြီး၍ ...

“ဘယ်လောက်မှ မရဘူးဆိုတော့ နည်းနည်းပါးပါးတော့
ရလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။ နည်းနည်းပါးပါးရလိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း
ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှဆိုတာ ညီလေးသိအောင် ပြောပြပါလား အစ်ကို”

“ညီလေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စကို သိချင်ရတာ လဲ”

ဖန်ရှင်က ရုတ်တရက် ဝင်မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပေးတာထက် ကျွန်တော်ကပိုပြီး အဲဒီ အရက်ကို
သူ့ကိုတိုက်ကျွေးချင်လို့ပါ။ ဟဲ... ဟဲ.... ဟဲ”

ပါးမည်းညီနောင်နှစ်ဖော်တို့သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ညီလေးက ဒီအရက်အိုးထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ထားတယ်လို့

ထင်နေလို့လား... ညီလေး”

“ဟုတ်တယ် အဆိပ်ခတ်ထားတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“ဒါဆို ညီလေး အထင်မှားသွားပြီ”

“ညီလေး အထင်မှားတယ်ဆိုရင် အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်
အရင်သောက်ပြပါ။ ပြီးမှ ကျွန်တော် သောက်မယ်လေ ဘယ်နှယ်လဲ အစ်ကို”

ပါးမည်းညီနောင်နှစ်ဖော်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး
မကြံတတ်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့၏ ။

“ဟား.... ဟား.... ဟား”

ထိရီသည် ထိုင်နေရာမှထ၍ ရယ်မောလိုက်လေ၏ ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလိမ့်ထံသည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို အကဲခတ်၍
ကြည့်နေ၏ ။

“အစ်ကိုတို့ ပါးမည်းညီနောင်နှစ်ဖော်ကို ကျွန်တော် ဆုံးမရတော့မယ်။
ကျွန်တော့်နာမည် ထိရီဆိုတာ ကြားဖူးမှာပေါ့။ သေရွာပြန် ထိရီ ဆိုတာလေ။ ဟား...
ဟား.... ဟား”

ထိရီသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်စဉ်မှာပင်
အလင်းတန်းတစ်ခုသည် ထိရီထံ ပှစ်ခနဲအော်မြည်ကာ ပြေးဝင်လာသည်။

ထိုအလင်းတန်းမှာ ငွေအပ်ကလေးတစ်ချောင်းဖြစ်သည်။
ငွေအပ်ဆိုသော်လည်း အလွန်တရာမှ အဆိပ်ပြင်းထန်သော အဆိပ်လူး
ငွေအပ်ကလေးတစ်ချောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုငွေအပ်ကလေးဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်သူမှာ ဂျာတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
လိမ့်ထံပင်ဖြစ်ပေ၏ ။

အလင်းတန်းလေး လှုပ်ရှားပြေးဝင်လာစဉ်မှာပင် ထိရီက
အရိပ်မဲ့လက်ဝါးသိုင်းကွက်ဖြင့် လေကိုရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ လေကွဲပျက်စင်
သိုင်းကွက်ဖြစ်သည်။

“ဟစ်...”

လေကွဲပျက်စင် သိုင်းကွက်ကြောင့် ငွေအပ်ငယ်သည် ရှေ့မတိုးနိုင်ဘဲ
ဘေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကာ ဖန်ရှင်အား ထိခတ်သွားလေ၏။

“အား...”

ဖန်ရှင်သည် ငွေအပ်စူးကာ ချက်ချင်းပင် လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။

ဖန်ရှင် လဲကျသေဆုံးသွားသည်နှင့် ညီအငယ်ကောင် ဖန်ရီသည်
လှုပ်လှုပ်ရှားဖြစ်၍ သွားကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပေးရန် ပြင်သည်။

“ဟိတ်... မပြေးနဲ့”

ထိရီက လှမ်းအော်တားလိုက်သည်။

ဖန်ရီသည် နေရာတွင် တုံ့ခနဲလုပ်သွား၏။

“ဒုတ်....”

“အင့်....”

တုံ့ခနဲရပ်သွားသော ဖန်ရီကို လက်ဖြင့်တောက်၍
အကြောတစ်ချောင်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဖန်ရီသည် မလှုပ်မရှားနိုင်တော့ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ
ငြိမ်သက်နေတော့၏။

ဂျူတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လိမ့်ထံသည် အဆိပ်ငွေအပ်များကို ထုတ်ယူ၍
ထိရီကို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်တံခါးမှ ခုန်ထွက်ပြေးသွားသဖြင့် ထိရီ

ဆက်မလိုက်တော့ပေ။

အဆိပ်အပ်သုံးချောင်းမှာ ထိရီကို မထိခတ်ဘဲ အရက်အိုးကို ထိမှန်ကာ
ကွဲသွား၏ ။

ထိုအရက်အိုးမှာ အဆိပ်ခတ်ထားသော အရက်အိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

လွီရင်ရင် အနားသို့ရောက်လာပြီး ထိရီကို မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“အစ်ကို ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေ ကျွန်မတို့ကို ကြည့်နေကြတယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီလူတွေက အစ်ကိုတို့ရဲ့ ရန်သူတွေ မဟုတ်ဘူး။

ခရီးသွားကုန်သည်တွေ”

“ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်ကြစို့အစ်ကို”

“မြင်းရအောင် ရှာရမယ်။ မြင်းမရှိရင် ညီမလေး ခရီးသိပ်ပန်းလိမ့်မယ်”

“ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို မြင်းတစ်ကောင်လှူပါမယ်။ ညီမလေးတို့

လင်မယားလက်ခံပါ”

ခရီးသွားကုန်သည်တစ်ဦး ရောက်လာပြီး စေတနာပြုသောကြောင့်
ထိရီနှင့်လွီရင်ရင်တို့ တအံ့တဩဖြစ်သွားရသလို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလည်း
ဖြစ်သွားရပေသည်။

သို့သော် ထိုကုန်သည်က လွီရင်ရင်နှင့် ထိရီကို
လင်မယားထင်မှတ်နေပုံရသည်။

လွီ မျက်နှာပျက်သွားရသလို ထိရီမှာလည်း လွီရင်ရင်ကို
အလွန်အားနာ၍ သွားပေ၏ ။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်သွားပြီးမှ
လွှဲရင်ရင်က...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး”

ဟု ကုန်သည်ကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ထိရီဘက်သို့လှည့်၍ လွှဲရင်ရင်က ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အစ်ကို ဖန်ရီ အကြောပိတ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီအတိုင်းပဲ
ထားခဲ့မလား”

“ရပါတယ် နောက်တစ်နေ့ဆို ဖန်ရီ အကြောတွေပြန်ပြေပြီး
အရင်အတိုင်း လူကောင်းတစ်ယောက်လို ပြန်ဖြစ်သွားမှာပါ။ စိုးရိပ်စရာမရှိပါဘူး
လွှဲ”

“ဒါဆို သွားကြမယ်လေ”

“နေဦး မြင်းတစ်ကောင် ယူသွားဦးလေ”

ကုန်သည်ကြီးပေးသော မြင်းတစ်ကောင်ဖြင့် လွှဲရင်ရင်နှင့် ထိရီတို့သည်
ထိုညတွင်းချင်း၌ ပင် ခရီးစတင် ထွက်ခဲ့ကြပြန်လေသတည်း။

*

ဓားရာဝင်နှင့်ဓားအန္တရာယ်

ညသည် လရောင်ဖြင့် မှန်ဝါးဝါးလင်းလက်လျက် ရှိသည်။ ကွမ်းဂိုက်မှ တော်တော်လှမ်းလှမ်း ခရီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။

ရှေ့မှ တောင်တန်းတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့ရ၏ ။ ထိရီက လွီကို မေးလိုက်သည်။

“တို့ တောတန်းထဲမှာ အိပ်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အစ်ကို သဘောပဲလေ”

“အဲဒီ တောတန်းထဲမှာ ကျားတွေ၊ ဆင်တွေတော့ ရှိမယ်မထင်ဘူး။ လွီရင်ရင် မအိပ်ရဲရင် ပြောနော်”

“အစ်ကို ကျွန်မ မကြောက်အောင် ဘာလုပ်ပေးမှာလဲ”

ထိရီ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ကုန်သည်ပေးသောမြင်းမှာ အလွန်ထွားကျိုင်းပေ၏ ။ လူနှစ်ယောက်ကို ကောင်းစွာသယ်နိုင်သော အင်းအားလည်းရှိပေး၏ ။

အလွန်လည်း ယဉ်ပါးသွက်လက်လှပေသည်။

တောင်တွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သော် လွီရင်ရင်ကို မြင်းပေါ်မှချပေးပြီး...

“ဒီသစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်ရရင်တော့ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အစ်ကို သဘောပဲ”

သစ်ပင်ချုံပုတ်များ ထူပြောသောကြောင့် လရိပ်ကင်းလျက်
အမှောင်ရိပ်တို့က ကြီးစိုး၍ နေ၏။

ပိုးကောင်မွှားကောင်တို့၏ အော်မြည်သံကို
အဆက်မပြတ်ကြားနေရသည်။

“လွီ... အစ်ကိုကို ယုံရဲ့လား”

ထိရီအမေးကြောင့် လွီရင်ရင် ထိရီကို ဆက်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။
ချက်ချင်း တုံ့ပြန်ချက်မပြုပဲ အတန်ကြာနေပြီးမှ...

“အစ်ကိုကို ညီမ ဘာလို့မယုံရမှာလဲ။ အစ်ကိုကြီးမာဒင်ရှင်ရဲ့
မိတ်ဆွေပဲဟာ၊ ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေပါပဲ။ နောက်ပြီး...”

စကားကို ခဏရပ်ထားလိုက်သဖြင့် ထိရီက ...

“ဆက်ပြောလေ... နောက်ပြီး ဘာဖြစ်သလဲ”

“အစ်ကိုဟာ သစ္စာရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မထင်တယ်”

ထိရီ ပြုံးလိုက်သည်။ လွီရင်ရင်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်သား အတန်ကြာ ငြိမ်သွားကြသည်။ လေခတ်သံနှင့်
သစ်ရွက်လှုပ်ခတ်သံတို့ကို ကြားနေရ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ခပ်ဝေးဝေးဆီမှာ
ခွေးအများ အော်သံကိုကြားရသည်။

“အစ်ကိုကို ကျွန်မ တစ်ခုမေးပါရစေ”

အတန်ကြာ ငြိမ်နေရာမှ လွီရင်ရင်က မေးလိုက်သည်။

“လွီ ဘာမေးချင်လို့လဲ မေးလေ”

“အစ်ကိုက ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ။ အစ်ကို နာမည်သတင်းကြီးနေတာ
ကြားတယ်”

“အဟက်”

ထိရီသည် ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်သည်။

“နာမည်ကြီးတာ မကောင်းပါဘူး။ အန္တရာယ်များပါတယ်။ အစ်ကို့မှာ
ဂိုဏ်းရယ်လို့ သီးသန့်မရှိပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့မှာ ဆရာတွေရှိမှာပေါ့”

“ဆရာတွေ ရှိတယ်”

“အစ်ကိုဆရာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မ မေးလို့ရမလား”

“သည်းခံပါ လွှီ၊ အစ်ကို့မှာ ပြောခွင့်မရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
တစ်နေ့ကျရင် အစ်ကို လွှီသိအောင် ပြောပြပါ့မယ်။ အစ်ကို့မှာ ဆရာတွေ
အများကြီးရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ လွှီ အိပ်တော့”

စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီးနောက် ထိရီက လွှီရင်ရင်ကို
အိပ်စက်အနားယူနိုင်ရန် မြက်ခင်းပြင်ကို သန့်ပေးသည်။

“အစ်ကိုရော မအိပ်ဘူးလား”

“အစ်ကို အိပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်လိုက်ရင်
အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မလည်း မအိပ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကိုနဲ့ ညီမ တစ်ညလုံးစကားပြောမယ်။ မနက်လင်းမှ
ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

လွှီရင်ရင် စကားအဆုံးမှာ ထိရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“မအိပ်ဘဲ စကားတွေပြောမြယ်ဆိုရင် လွှီ အစ်ကိုကိုမညာဘဲ

အရေးကြီးတဲ့စကားရပ်တွေကို ပြောပြနိုင်ပါ့မလား”

“အစ်ကိုက ဘာစကားတွေကို နားထောင်ချင်လို့လဲ”

“အစ်ကို မေးမှာပါ”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ညီမလေးရဲ့ ယောက်ျားအဘဝမ်ရင်နဲ့
အဆိပ်တစ်ထောင်စားကြီးအကြောင်း မေးချင်လို့ပါ”

လွီရင်ရင် ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်လေ၏။ လွီရင်ရင်
ရယ်မောလိုက်သောကြောင့် ထိရိက

“ဘာရယ်တာလဲ လွီ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးဝမ်ရင်ဟာ ကျွန်မယောက်ျားဆိုပေမယ့်။ သူနဲ့ ကျွန်မဟာ
လင်မယားပုံစံ မရှိခဲ့ပါဘူး အစ်ကို”

“လွီ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ လွီ ပြောတဲ့စကားကို အစ်ကို နားမလည်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို နားရှုပ်သွားမယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ဒီလိုပါ
အစ်ကို... အစ်ကိုကြီးဝမ်ရင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ပါ။
လင်ယောက်ျားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အချိန်မရွေး
အန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်တဲ့အတွက် အစ်ကိုကြီးဝမ်ရင်က ကျွန်မကို သူ့မယားလို့
လူများသိအောင် သတင်းဖြန့်ထားတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ အခုထိ အန္တရာယ်
မဖြစ်သေးတာပေါ့”

လွီရင်ရင်စကားကြောင့် ထိရိ သူမ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
စူးရှထက်မြက်သော ထိရိ၏ မျက်စိအကြည့်ဓာတ်၌ လွီရင်ရင်၏ အလှမျက်နှာကို
ကောင်းစွာမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ထားပါတော့ အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
လွီရင်ရင် ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

ထိရီက စကားကိုဖြတ်တောက်၍ သိချင်နေသော အကြောင်းအရာကို
မေးလိုက်၏။

“အင်မတန်လျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်ဆိုပေမယ့် အစ်ကို့ကိုတော့
ယုံကြည်စိတ်ချလို့ ကျွန်မ ပြောပြပါမယ်။ ဒီလိုပါ အစ်ကို”

လွီရင်ရင်က အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားအကြောင်းနှင့် ဝမ်ရင်အကြောင်းကို
အောက်ပါအတိုင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပြောပြလေ၏။

*

လွီရင်ရင်၏ ဖခင်ကြီး လွီဟန်သည် ဝမ်ရင်အလာကို
စောင့်ကြိုလျက်ရှိ၏။

ထိုနေ့ကား ခုနှစ်လပိုင်း ရှစ်ရက်နေ့ည ဖြစ်သည်။ နှင်းမိုးများ
ရုတ်တရက် ရွာချလိုက်သောကြောင့် အမှောင်ရိပ်နှင့် အအေးဓာတ်များ ပိုမို၍
သိပ်သည်းလာ၏။

လွီဟန်သည် မီလင်းဖိုဘေးတွင်ထိုင်လျက် မီးလှုံနေသည်။
အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားကြီးကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို
လွီဟန်ထွေးပိုက်ထားသည်။

ထိုနေ့ည ဝမ်ရင် ရောက်မလာခဲ့လျှင် ဝမ်ရင်ထံ
လွီဟန်သွားရပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထို အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားနှင့်
ပတ်သက်ပြီး အန္တရာယ်က ကျရောက်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

လွီဟန်ထံမှ ၎င်း အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားကြီးကို ဂိုဏ်းကြီးသုံးဂိုဏ်းမှ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသုံးယောက်ပေါင်းပြီး ထိုည လာရောက် လုယူတော့မည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လွှဲဟန်သည် သဲကြီးမဲကြီး ဝမ်ရင်ကို
စောင့်ကြိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဝမ်ရင်သည် အလွန်ထက်မြက်သော သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်၏ ။
လွှဲဟန်၏ သိုင်းညီအစ်ကိုလည်း ဖြစ်ပေ၏ ။

မြင်းခွာသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လွှဲဟန်သည် ထိုင်ရာမှ
ဖြုတ်ခနဲထလိုက်ပေ၏ ။

မြင်းခွာသံက ပို၍ သဲကွဲလာသောအခါ လွှဲဟန်သည် မီးလင်ဖိုနဘေးမှ
ခွာထွက်လိုက်သည်။

“ဟော... ဝမ်ရင်လာပြီနဲ့တူတယ်”

လွှဲဟန်၏ အိမ်ရှေ့၌ မြင်းခွာသံ ရပ်သွားပြီးနောက် တံခါးခေါက်သံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ညီလေးဝမ်လား”

လွှဲဟန်က အိမ်တွင်းမှ လှမ်းမေးသည်။ တံခါးကိုမူ ချက်ချင်း
ဖွင့်မပေးသေးပေ။

“ညီလေးဝမ် မဟုတ်ဘူးဟေ့။ တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း”

ညီလေးဝမ် မဟုတ်ကြောင်း သိသည်နှင့် လွှဲဟန်သည် အလွန်အမင်း
စိုးရိမ်ကြောင့်ကျ၍ သွားကာ နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းဆုတ်သွားလေသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်ပေးစမ်း။ တံခါးမဖွင့်ပေးရင် ငါတို့ တံခါးကို
ရိုက်ချိုးပြီး ဝင်ခဲ့မှာနော်။ ဒါပဲ”

“ဒေါက်... ဒေါက်”

အပြင်ဘက်၌ ခြိမ်းခြောက်သံနှင့် တံခါးခေါက်သံက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်၍ နေသည်။

လွီဟန်သည် ရင်ခွင်မှာပိုက်ထားသော အဆိပ်တစ်ထောင်စားကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး ဓားလွတ်ကို ဓားအိမ်အတွင်းမှ ရွမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်၏ ။

ပြီးမှ အပြင်ဘက်သို့ အော်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟိတ်... တံခါးမဖွင့်ပေးဘူးကွာ။ မင်းတို့ အစွမ်းရှိရင် မင်းတို့ဘာသာဖွင့်ပြီးဝင်ခဲ့၊ ငါ့လက်နဲ့တော့ မဖွင့်ပေးဘူး”

“ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် တို့ဝင်ခဲ့မယ်”

“ဝုန်း” ဟူသော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး တံခါးရွက်ကြီး ကျိုးပျက်သွားကာ လူရိပ်သဏ္ဌာန်သုံးခု အိမ်ထဲသို့ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာသည်။

“ဟား.... ဟား.... ဟား ညီလေးလွီက ဓားကြီးနဲ့ ငါတို့ကို ခုခံဖို့နဲ့တူတယ်”

အဖွဲ့သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က ဓားကိုအသင့်ကိုင်ကာ ပြောလိုက်၏ ။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးအောင်ငြာဖြစ်သည်။ ဝတ်စုံဝါကို ဝတ်ဆင်ထား၏ ။ ခြေကန်အား အလွန်ကောင်းသူဖြစ်၏ ။ ပိတ်ထားသော တံခါးရွက်ကို ကန် ဖွင့်ဝင်လာသူမှာ ၎င်းရှောင်လင်ဘုန်းကြီး အောင်ငြာဖြစ်လေသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ဝတ်စုံညိုကို ဝတ်ဆင်ထားကြ၏ ။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဗျတန်ဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလျူဖေဖြစ်၍ ကျန်တစ်ယောက်မှာမူ ကျားကြီးကိုးကောင်ဂိုဏ်းမှ ကျင်ဖုဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့လာကြတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ တိုက်ခိုက်ရင် ကျုပ်ကလဲ ပြန်ပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ညီလေးလွီပြောတာ မှန်တယ်။ ငါတို့က မင်းကိုတိုက်ခိုက်ရင် မင်းကလည်း ငါတို့ကို ပြန်တိုက်ခိုက်ရမှာပေါ့။ အဲဒါမှ တရားနည်းလမ်းကျတော့မှာပေါ့ ညီလေး။ အေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ငါတို့က မင်းကို မတိုက်ခိုက်ဘဲ အသာတကြည်နဲ့ အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားကြီးကို တောင်းခံမယ်ဆိုရင်ကော မင်းအပိုင်းက လျှောလျှောလျှူလျှူနဲ့ လက်ခံပြီး မေးနိုင်မလား။”

ဣတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလျူဖေက လေသံပျော့ဖြင့် လွီဟန်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီအဆိပ်တစ်ထောင်ဓားဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အမွေပိုင်ဓားကြီးပဲ။ ကျုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေးနိုင်ဘူး။”

“မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့က ရတဲ့နည်းနဲ့ယူရတော့မယ်”

ရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီး လျူဖေသည် ပြောပြောဆိုဆို ဓားကိုတစ်ချက်ဝင်လိုက်ပြီး လွှားခနဲ လွီဟန်ဆီ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

လျူဖေ၏ လက်တွင်းမှ ဓားရောင်က ပြိုးပြိုးပျက်ပျက် လင်းလက်၍ သွားသည်။

လွီဟန်သည် အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားဖြင့် ခုခံကာကွယ်လိုက်သည်။

“ဒန်း... ဒန်း”

“အစွမ်းအစချင်းပြိုင်ပြီး ရယူခြင်းဟာ ယောကျ်ားကောင်းတို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းကို သုံးယောက်က အနိုင်ကျင့်ပြီး ရယူခြင်းကတော့ မိန်းမတွေရဲ့ အလုပ်ပဲ”

ထိုစကားကိုပြောလိုက်သူမှာ ဝမ်ရင်ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ဝမ်ရင်ရောက်လာသောကြောင့် လွီဟန်မှာ အားတက်သရောဖြစ်၍ သွားလေ၏ ။

လျူဖေသည် လွှဲဟန်ကို တိုက်ခိုက်နေရာမှ ဝမ်ရင်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောအခါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်၍ သွားလေသည်။

ဝမ်ရင်မှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းသော ဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမက အတွင်းအားကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို လျူဖေ ကောင်းစွာသိထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုဝမ် ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ။ ညီလေးတို့ကို ကူညီပေးဖို့ ရောက်လာတာလား ခင်ဗျား”

ကျားကြီးကိုးကောင်ဂိုဏ်းမှ ကျင်ဖုဆိုသူက မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ငါကကူညီရမှာလဲ။ ငါ့သိုင်းအစ်ကိုကြီး လွှဲဟန်ကို ငါကူညီဖို့လာတာ။ မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားကြမယ်ဆိုရင်တော့ ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး မင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား ... အစ်ကိုဝမ်က ဒီလိုပြောသလား”

လျူဖေက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောတာ တရားနည်းလမ်းကျတဲ့ စကားပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးပြန်သွားကြပါ။ အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ မတန်ပါဘူး”

“ဘာဗျ... ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ထိုစကားကို ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်သူမှာ ဂျတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လျူဖေပင်ဖြစ်၏ ။

“ငါပြောတဲ့စကားက အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ မတန်ဘူးဆိုတာ ပြောနေတာပဲ။ ငါ့စကားမှာ ဘာများမရှင်းတာ ပါနေလို့လဲ”

ဝမ်ရင်က လျူဖေကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏ ။

လျူဖေသည် ရုတ်တရက် ဓားကို တစ်ချက်ဝင့်လိုက်ပြီး ဝမ်ရင်ကို ဝင်ပိုင်းလိုက်၏။

“ဟစ်”

ဓားချက်ကိုငုံ့ရှောင်၍ ဝမ်ရင်နောက်သို့ တစ်လမ်းခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

“မင်းက ပြောလို့မရတဲ့ကောင်ပဲ။ ပြိုင်ဘက်ကင်း
ဓားသမားဝမ်ရင်အကြောင်းကို မင်းသိအောင်ပြရတာ ပေါ့ကွာ”

ဝမ်ရင်သည် ဓားချက်တစ်ချက်ဖြင့် လျူဖေကို အကဲစမ်းလိုက်သည်။

ဓားချက်မှာ အရိပ်မဲ့ဓားချက်ဖြစ်၏။ မြွေပေါက်သလို
မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် လျူဖေ၏ သိုင်းကွက်ဟန်ချက်များ ပျက်၍ သွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျင်ဖုသည် လွီဟန်ကို အလစ်၍ ဓားဖြင့် ဝင်ပိုင်းသည်။
အလင်းတန်းတစ်ခု လွီဟန်ဖက်ပေါ်သို့ ကျလာသဖြင့် လွီဟန်ဘေးသို့
ခုန်ရှောင်ပေးလိုက်သည်။ ကျင်ဖု၏ ဓားချက် လွဲချော်သွားသည်။

ဘေးသို့ ခုန်ရှောင်လိုက်သော လွီဟန်ကို
ရှောင်လင်ဘုန်းကြီးဟောင်ရှာက ဓားဖြင့် ခုတ်ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဖြစ်နေသောကြောင့် လွီဟန်မှာ ဖရိုဖရဲဖြင့်
သိုင်းကွက်မှားလျက် ခုခံအားနည်းစပြုလာသည်။

“အား...”

ကျင်ဖု၏ ဒုတိယဓားချက်က လွီဟန်၏ နံကြားထဲသို့
စွပ်ခနဲဝင်သွားသည်။ လွီဟန် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ကြမ်းပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ကျသွားသည်။

ယင်းမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသူက ဝမ်ရင်ဖြစ်၏။

“အစ်ကို လွီ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဂျာတန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လျူဖေကို အရိပ်မဲ့သိုင်းစဉ်အမှတ်ငါးဖြင့် ဝမ်ရင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဝမ်ရင်၏ အရိပ်မဲ့ ဓားချက်သုံးချက်ကို မရှောင်နိုင်သဖြင့် လျူဖေဓားချက်ထိပြီး လဲကျသေဆုံးသွားသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ဝမ်ရင်ဓားချက်ကို ဖြုန်နေသဖြင့် ဝမ်ရင်ထံ မတိုးကပ်ဝံ့ပဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

လွီဟန်မှာ ဓားချက်ထိပြီး သွေးအိုင်ထဲ၌ လဲကျနေသည်။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက် ငါ့အစ်ကိုကို အနိုင်ယူလိုက်ပေမယ့် ငါ့ကိုတော့ မင်းတို့ အနိုင်တိုက်လို့ မရဘူးဟေ့”

ဝမ်ရင်သည် အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ဝုန်းခနဲ ဝင်တိုက်သည်။

“ဒန်း....”

“ဒလန်း... လန်း”

ဝမ်ရင်၏ အရိပ်မဲ့ဓားချက်များမှာ လွန်စွာပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် မရှောင်နိုင်ဘဲ ဓားချက်များထိကာ နှစ်ယောက်စလုံးလဲကျ သေဆုံးသွားလေတော့၏။

သွေးအိုင်တွင်း၌ ညည်းသံကြားသည်။ လွီဟန်၏ ညည်းသံဖြစ်သည်။ ဝမ်ရင် ပြေးထူသည်။

“အစ်ကိုလွီ... အစ်ကိုလွီ”

“ညီလေးဝမ်၊ အစ်ကိုတော့ မနေရတော့ဘူးကွာ။ ဒီဓားနဲ့ ငါ့သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ မင်းကို ငါတာဝန်ပေးခဲ့ပါရစေ”

“အစ်ကိုလွှီ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ငါသိတယ် ညီလေးဝမ်း။ ငါ့သမီး ခရီးသွားနေတယ်။ မနက်ဖြန် သူရောက်လာလိမ့်မယ်။ သမီးလေးရောက်လာရင် ဓားနဲ့သမီးကို စောင့်ရှောက်ပြီး တစ်နေရာမှာ ပုန်းလွှိုးကွယ်လွှိုးနေကြပါ။ ငါ မနေရတော့ဘူး ညီလေး ဝမ်း။ အင့်... အင့်”

ပြောရင်း လွှီဟန် ဇက်ကျိုးကျသွားလေတော့သတည်း။

“အဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲအစ်ကို။ ကျွန်မ နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းတော့ အိမ်ရောက်တယ်။ အဖြစ်သန့်အစုံကို အစ်ကိုကြီးဝမ်းက ကျွန်မကို အစအဆုံးပြောပြတယ်။ ဒီဓားဟာ အင်မတန် ရန်များတဲ့ ဓားတစ်လက်ပဲ။ ဒီဓားရာဇဝင်ကို ဒီလောက်သိရရင် အစ်ကိုကျေနပ်ပြီးလို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်”

“အစ်ကို ကျေနပ်ပါတယ် လွှီ။ ကဲ ညီမလေး အိပ်တော့”

“အစ်ကိုရော”

“အစ်ကို မအိပ်ဘူး။ ညီမလေးအတွက် ကင်းစောင့်ပေးမယ်”

“ဟင့် အင်း”

“မိုးတောင်လင်းတော့မယ်။ အားရှိသွားအောင် ခဏလောက်အိပ်လိုက်ပါ ညီမရယ်”

ထိရီ၏ စကားကို နားထောင်၍ လွှီရင်ရင် မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ကျော်ခင်း၍ လဲလျောင်းချလိုက်လေ၏ ။

ခါးပိုက်နှိုက်သိုင်းသမား

သိုင်းလောက၌ နာမည်ကြီးနေသော ဟူဖေးသည်
အဆင့်မြင့်ခါးပိုက်နှိုက် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူသည် နယ်တကာလှည့်၍ သိုင်းလောက၌ သိုင်းသမားတို့အပေါ်
အညွန့်စူးစားနေခဲ့သည်မှာ နှစ်အတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုနေ့လည်း သတင်းတစ်ခုကြောင့်
စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ရောက်လာကာ သူသည် သတင်းတစ်ခုကို စုံစမ်းလျက်ရှိ၏
။

ထိုသတင်းမှာ အဆိပ်တစ်ထောင်စားတစ်လက်ကို လူနှစ်ယောက်က
ယူ၍ ခရီးနှင်လာသည်ဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဟူဖေးသည် စားသောက်ဆိုင်အတွင်း စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ
အရက်တစ်အိုးကုန်သည်အထိ ထိုခရီးသွားဧည့်သည် နှစ်ယောက်ကို
ထိုင်စောင့်နေသည်မှာ ကြာပြီ။

သူတို့ကား ယခုတိုင် ရောက်မလာကြသေးပေ။

ထိုစဉ် ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်ထားသော သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်
ဝင်ရောက်လာသည်။

သူ့လက်တွင်း၌ ဘူးခြောက်အရက်အိုးတစ်လုံးပါသည်။ သူ့မျက်နှာပြင်၌
အထူးခြားဆုံးသော အရာမှာ နှာခေါင်းဖြစ်သည်။ လုံးဝန်းသော နှာခေါင်းကြီးမှာ

ရဲရဲနီတွက်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုလူသည် ခါးပိုက်နှိုက်သိုင်းသမား ဟူဖေးကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် လှမ်းနေသောခြေအစုံကို တုံ့ခနဲရပ်တန့်လိုက်ပေ၏။

“ဆက်လျှောက်ပါ အရက်သမားကြီးရဲ့ ဘူးခါးခြောက်ထဲမှာ မိချောင်းပေါ်နေပြီနဲ့တူတယ်။ လက်တွေခြေတွေ တုန်လို့ပါလားဗျား”

ခြေအစုံရပ်လျက် ဟူဖေးကို စိုက်ကြည့်နေသော အရပ်မှူးသမား သိုင်းသမားကြီးသည် တော်တော်မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ဟိတ်ကောင် ခါးပိုက်နှိုက်သိုင်းသမား။ မင်းက နယ်ကျွံပြီး ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာရပြန်တာလဲ။ သတင်းထူး သတင်းဆန်းတွေကြားလို့ ရောက်လာတာမဟုတ်လား”

အရက်သမား ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လှမ်းမေးလိုက်သောအခါ ခါးပိုက်နှိုက်သိုင်းသမားက ဟက်ခနဲ ရယ်မောကာ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ငါသိတယ်။ မင်းဟာ အချောင်သမားတစ်ယောက်ပဲ”

ခါးပိုက်နှိုက်သိုင်းသမားကို မခံချင်အောင် ရီလိုက်သည်။

“အစ်ကို ခင်ဗျား စကားကိုကြည့်ပြောပါ”

“ဟေ့...ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်စကားကိုမှ မျက်စိမှိတ်ပြီး မပြောတတ်ဘူးကွ။ မင်းကိုလည်း ငါမြင်နေလို့ မင်းကိုကြည့်ပြီး စကားပြောနေတာပေါ့ကွ။ မမြင်ဘဲ စကားပြောတဲ့လူဟာ အရူးပဲ”

“ခင်ဗျားလည်း ဘာထူးလဲ အမှူးသမား အရူးပဲ မဟုတ်လား”

အရက်သမားကြီးလင်သည် စကားဆက်မပြောတော့ အရက်ရောင်းသော စားပွဲသို့သွား၍ အရက်တစ်အိုးဝယ်သောက်ပြီး ဘူးခြောက်ထဲသို့

အရက်ဖြည့်သည်။

ထို့နောက် ကျသင့်ငွေကိုပေးပြီး ခါးပိုက်နှိုက်ရှိရာ စားပွဲသို့
ပြန်လျှောက်လာပြီး...

“စောစောက တုန်နေတဲ့ ငါ့လက် ငါ့ခြေတွေ အခုပြန်ငြိမ်သွားပြီ။ ကိုင်း...
မင်းဘာပြောချင်သေးသလဲ တစ်နေကုန် ပြောမလား ရတယ်။ မကျေနပ်ရင် မင်းနဲ့ငါ
တစ်နေကုန် တိုက်ခိုက်မလား ဖြစ်တယ်။ မင်းလည်း အင်မတန်တော်တဲ့
ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ယောက်ပဲ။ ငါလည်း အရက်မူးသိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ
တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းကြည့်လိုက်ရအောင်”

အရက်မူးသိုင်းသမားက ပွဲတောင်းလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလင်ကျူကို ကျွန်တော် မယှဉ်ရဲပါဘူး။ ခင်ဗျားက အရက်မူးလေ
သိုင်းကွက်တွေက ပိုကောင်းလေပဲ။ ကျုပ်က ခါးပိုက်နှိုက်သမားဆိုပေမယ့်
ခါးပိုက်နှိုက်တာလောက်ပဲ တော်ပါတယ်။ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်က
သိပ်အဆင့်မမြင့်ပါဘူး”

“ဟိတ်ကောင် အပိုတွေပြောမနဲ့ မင်း လူညွန့်ခူးစားတဲ့ အလုပ်ကို ငါ
မကြိုက်ဘူး။ ငါ့ရှေ့မှာ မဟုတ်တာတွေ့ရင်တော့ မင်းမလွယ်ဘူး။ မင်းကို
အရင်နှိပ်စက်ပစ်ရမှာပဲ”

“ကျွန်တော်က လူညွန့်ခူးစားတယ်ဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်
ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမပေးပါဘူး။ ဒါတော့ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလုပ်ရပ်တွေကို ငါမကြိုက်ဘူး မင်း ခုချက်ချင်း
ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ။ အစ်ကိုကြီး လင်မကြိုက်ရင် ကျွန်တော် အခုပဲ ဆိုင်ထဲက
ထွက်ပေးပါ့မယ်”

ခါးပိုက်နှိုက်သိုင်းသမားသည် ထိုင်ရာမှထ၍
ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်ခွာသွားလေ၏။

*

ထိုစဉ် ထိရီနှင့် လွီရင်ရင်တို့သည် မြင်းတစ်ကောင်ကို
နှစ်ယောက်အတူစီးလျက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ဦးတည်၍ လာနေလေ၏။

ရှေ့တွင်တွေ့ရသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်၊ ၎င်းဆိုင်မှာ ခါးပိုက်နှိုက် စောစောက
စားသောက်ခဲ့သော နဂါးညီနောင် စားသောက်ဆိုင်ကြီး ဖြစ်သည်။

“ဟိုက်”

ရုတ်တရက် ထိရီ၏ အာမေဍိတ်သံကြောင့် လွီရင်ရင် လန့်၍
သွားလေသည်။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

လွီရင်ရင် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် မေးလိုက်၏။

“ငါးပါးတော့ မှောက်ပြီ လွီ”

“ကျွန်မ နားမလည်ဘူး အစ်ကို။ အစ်ကို ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

လွီရင်ရင် တကယ်ပင်မသိပေ။

ထိရီမှာ မြင်းကိုတုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး...

“ဓားပါသွားပြီ လွီ”

“အဆိပ်တစ်ထောင် ဓားပေါ့”

“ရှင်”

လွီရင်ရင် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ထိရီကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်၍

စကားကို ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ အိမ်ကထွက်လာကတည်းက
အဆိပ်တစ်ထောင်ပါလာခဲ့တာပဲ”

ထိရိက ဓားအိမ်ကို လွှဲရင်ရင် မြင်သာအောင် လက်ဖြင့်ကိုင်၍
မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“အလို... ဓားအိမ်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဓားလွတ် မတွေ့တော့ပါလား။”

“ဟုတ်တယ် လွှဲ၊ စောစောတုန်းက တို့အနားက
လူတစ်ယောက်ဖြတ်ပေးသွားတယ်။ အဲဒီ လူပဲ အစ်ကို့ဆီက
အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားကို နှိုက်ယူသွားတာပဲဖြစ်မယ်”

“ရှင်... အဲဒီ လူကို ကျွန်မလည်း မမြင်လိုက်ပါလား။”

“လွှဲ ဘယ်မြင်နိုင်မလဲ အဲဒီ လူက ခါးပိုက်နှိုက်ပဲ။ ကိုယ်ဖော့ပညာ
အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အရိပ်မဲ့ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ယောက်ပဲ....လွှဲ”

“အဲဒီ တော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အစ်ကို”

“ဓားပြန်ရအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“လွယ်ကော လွယ်နိုင်ပါ့မလား။ ပြန်ရဖို့ မမြင်တော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

“စုံစမ်းကြည့်ရမှာပေါ့။ အဲဒီ လူကို အစ်ကိုရအောင်ဖမ်းမယ်”

“အဲဒီ ခါးပိုက်နှိုက်က တော်တော်လျင်ပါလား။ သူ အစ်ကိုဆီက
ခါးပိုက်နှိုက်လိုက်တာ ညီမ လုံးဝမမြင်လိုက်ဘူး”

“ဘယ်မြင်မလဲ သူက ခါးပိုက်နှိုက်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ။ ကိုင်း...
တို့ရှေ့ကဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ခါးပိုက်နှိုက်ကို စုံစမ်းကြမယ်”

ထို့နောက် ထိရိနှင့် လွှဲရင်ရင်သည် ရှေ့မှမြင်နေရသော နဂါးညီနောင်

စားသောက်ဆိုင်သို့ ရှေ့ရှု၍ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

နဂါးညီနောင်စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ထိရီနှင့် ဝင်လိုက်သောအခါ ဆိုင်ထဲတွင် ရန်ပွဲတစ်ပွဲ တွေ့လိုက်ရပေ၏။

ထိုရန်ပွဲမှာ အရက်မူးသမားသိုင်းသမားနှင့် သိုင်းသမားသုံးယောက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေသော ရန်ပွဲဖြစ်သည်။

ထိရီသည် ထိုရန်ပွဲကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာယူထိုင်လိုက်၏။ ထိုအခါ လွှီရင်ရင်က စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်...

“ထိုင်လို့ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကို။ ဟိုမှာ ရန်တွေဖြစ်နေကြတယ်။ မတော်တဆ ကျွန်မတို့ကို ထိခိုက်မိရင် အချောင်နာနေဦးမယ်”

“စိုးရိမ်စရာလိုပါဘူး ညီမရယ်။ အစ်ကိုရှိပါတယ်။ မြေပြန့်သား အရက်မူးသိုင်းသမားသတ်းကို အစ်ကိုကြားဘူးတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က အရက်မူးလေ သိုင်းကွက်ကောင်းလေဆိုပဲ။ ဗဟုသုတရအောင် အစ်ကို လေ့လာကြည့်ချင်တယ်”

“ဟိုင်း...”

“ဒုတ်...”

“အီး...”

ထိရီ စကားကိုတန့်၍ ရန်ပွဲကို လှမ်းအကဲခတ် ကြည့်လိုက်စဉ် အရက်မူးသိုင်းသမား၏ တိုက်ကွက်ဆန်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်ဘက်မှ ဓားဖြင့် ပြေးဝင်ခုတ်လာသော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ကို အရက်မူးသိုင်းသမားက ပက်လက်လှန်လှဲချပြီး ဓားချက်ကို ရှောင်သည်။ ဓားချက်က အရက်မူးသိုင်းသမား၏ ကိုယ်ပေါ်မှ လွဲချောသွားသောအခါ ရုတ်တရက် ကိုယ်ကိုပြန်မတ်ပြီး အရက်မူးသိုင်းကွက်ဖြင့် ပြန်တိုက်ခိုက်သော သိုင်းကွက်ဖြစ်သည်။

အရက်မူးသိုင်းသမား၏ လက်ဆစ်များသည်

အလွန်ပြင်းထန်မာကျောသည်။

နာနကို ဒုတ်ခနဲတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ တစ်ဘက်မှ ရန်သူသိုင်းသမားသည် အီးဟု အော်ကာ ပစ်လဲကျသွားလေ၏။ ပြန်ကို မထနိုင်တော့ပေ။

“တွေ့လားလို့၊ အရက်မူးသိုင်းသမားရဲ့ သိုင်းကွက်က မဆန်းဘူးလား။ အရက်မူးသိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲဆိုပြီး သူ့ကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ တွက်ထားလို့မရဘူးဆိုတာ လက်တွေ့ပြလိုက်တဲ့ သဘောပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် အဲဒီ အရက်မူးသမားကြီးရဲ့ သိုင်းကွက်ကလည်း အဆန်းပဲ”

“လောကမှာ ဘယ်အရာကိုမှ ပေါ့ပေါ့တန်တန် တွက်ထားလို့မရဘူး။ ဘယ်အရာကိုမှ အထင်မသေးရသလို ဘယ်အရာကိုမှလည်း လက်လွှတ်စပယ် အထင်မကြီးရဘူးဆိုတာ ဒီသဘောပဲ လို့”

ထိုစဉ် ဆိုးသွမ်းသိုင်းသမားသုံးယောက်ကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ပြီးနောက် အရက်မူးသိုင်းသမားကြီးသည် မောပန်းသွားဟန်ဖြင့် စားပွဲ၌ ခဏနားကာ ဘူးခါးခြောက်အတွင်းမှ အရက်ကို မော့၍ သောက်နေလေသည်။

အမောပြေသွားသောအခါ အရက်မူးသိုင်းသမားကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး...

“ဘယ်ကောင်တွေ မိုက်သေးလဲ။ မိုက်တဲ့ကောင် ထွက်ခဲ့ဟေ့ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းကြရအောင်”

အရက်မူးသမားကြီး ဘူးခါးခြောက်အရက်အိုးကိုမြှောက်၍ စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

စိန်ခေါ်ရင်း အရက်မူးသမားကြီးက ယိမ်းယိုင်ယိမ်းထိုးဖြင့် ထိရီတို့ စားပွဲဝိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။

ထိရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနော့ မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့်...

“ဟေ့... ညီလေး။ မင်း ထိရီ မဟုတ်လား။ ငါက မင်း သေပြီလို့ ထင်နေတာ”

“ကျွန်တော် မသေသေးဘူး အစ်ကိုကြီး။ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကို သိနေသလား”

“မင်းကို ငါ သိပ်သိတာပေါ့ကွာ။ လူသတ်ကုန်းမှာ မင်းကို သတ်လိုက်ပြီလို့ သတင်းကြားတယ်။ အဲဒီ သတင်းကြားတုန်းကတောင် ငါလာပြီး မင်းကိုကြည့်ဦးမလို့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာလမ်း ပြဿနာတွေနဲ့ ရှုပ်နေလို့ လာမကြည့်ဖြစ်ဘူးကွာ။ ခု မင်း မသေသေးဘူးဆိုတော့ ငါ သိပ်ကို ဝမ်းသာသွားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်း သိုင်းလောကထဲဝင်လာပြီး သိပ်မကြာပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးရဲ့သတင်းကို ကြားပါတယ်။ လူချင်းမဆုံဖြစ်ပေမယ့် အစ်ကိုကြီးကိုတော့ ကျွန်တော် အများကြီး လေးစားပါတယ် ခင်ဗျား”

“ငါလည်း မင်းကိုလေးစားပါတယ်။ မင်းကို ငါ တစ်ခါမြင်ဘူးတယ်ထင်တယ်။ ရန်ပွဲတစ်ခုမှာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့သိုင်းကွက်တွေက အင်မတန်ဆန်းကြယ်ပြီး အဆင့်လည်း အင်မတန်မြင့်ပါတယ်။ မင်း သိုင်းကွက်တွေကို ငါ မမြင်ဖူးဘူး။ အဲဒီ တုန်းက မင်း သိုင်းသမားဆယ်ယောက်ကို သတ်လိုက်တယ်မို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ သိုင်းသမားတွေက လူကောင်းတွေပါ အစ်ကိုကြီး”

“ငါ သိပါတယ်။ မင်းစားပွဲမှာ ငါ ခဏထိုင်မယ်ကွာ”

“ထိုင်ပါ အစ်ကိုကြီး”

“မင်းသတင်းက အင်မတန်ကြီးတယ်။ လူတွေကိုသတ်လိုက်တာလည်း မနည်မနောပဲ။ အဲဒီ လူသတ်မှု သတင်းတွေကြောင့် မင်းကိုကြောက်ပြီး သိုင်းလောကသားတွေက ဖမ်းဆီးပြီး သတ်ဖို့ကြိုးစားတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သတ်ခဲ့တဲ့ လူတွေက လူဆိုး လူချမ်းသာတွေပါ။ လူကောင်းတစ်ယောက်မှ မပါ ပါဘူး။ ကျွန်တော့် လုပ်ဆောင်ချက်တွေက မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်တဲ့ အလုပ်ပါ။ အစ်ကိုကြီး သဘောပေါက်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“အစ်ကိုကြီး သိပ်သဘောပေါက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မရဘူးလေ။ လူအများ မိုးခါးရေသောက်ရင် မင်းလည်း လိုက်သောက်သင့်တာပေါ့”

ထိရိက ခေါင်းကိုယမ်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူများရူးတိုင်း မရူးနိုင်ဘူး အစ်ကိုကြီး”

“အေး ... ကောင်းတယ် ဆက်လုပ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆက်လုပ်မှာပဲ”

“အေး... ကောင်းတယ် ဆက်လုပ်ပါ။ ငါလည်း ကောင်းတယ်ထင်ရင် စွတ်လုပ်တာပဲ။ ကိုင်း ... အရက်ရှိန်လေး မြှင့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး အရက်မူးသိုင်းသမားကြီးက ဘူးခါးခြောက်ထဲမှ အရက်ကို လက်စသတ်လိုက်၏ ။

ထို့နောက်...

“ကုန်သွားပြီ.... အရက်သွားဖြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးရင် မင်းဆီ

ငါမလာတော့ဘူး။ တစ်ခါတည်း ပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

အရက်မူးသိုင်းသမားကြီးသည် ယိမ်းထိုး ယိမ်းထိုးဖြင့် ထိရီ၏ အပါးမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သတည်း။

*

အရက်မူးသိုင်းသမားကြီး ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် များမကြာမီ စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

ထိုလူမှာ ပျာယိပျာယာ နိုင်လှ၏ ။ သူ၏ အကြည့်များမှာလည်း တည်ငြိမ်မှုမရှိပေ။ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေဟန်မျိုးဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် စားပွဲဝိုင်း၌ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

စားပွဲထိုးကောင်လေး အပြေးရောက်လာပြီး...

“အစ်ကိုလေး ဘာသုံးဆောင်မလဲ ခင်ဗျာ”

“အရက်တစ်အိုးနဲ့ ပေါက်ဆီနှစ်လုံး အမြန်ဆုံးလုပ်ပေးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး အမြန်ဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”

စားပွဲထိုးကောင်လေးသည် အလွန်လျင်မြန်စွာဖြင့် ထိုလူကြီး၏ အနားမှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ထိရီသည် ပျာယိပျာယာနိုင်သော ထိုလူကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

စင်စစ် ထိုလူမှာ ခါးပိုက်နှိုက်သိုင်းသမား ဟူဖေးဆိုသူပင်ဖြစ်နေသည်။

လွီရင်ရင်သည် ထိရီကို လက်တို့ပြီးမေးလိုက်၏ ။

“အစ်ကို သူ့ကို ဘာလို့ကြည့်နေတာလဲ။ သူ့ကို အစ်ကို သိလို့လား”

“အစ်ကို သူ့ကို အကဲမရဘူး”

“ဒီလူဟာ တို့ဓားကိုခါးပိုက်နှိုက်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“သေချာရဲ့လား အစ်ကို”

“သေချာနိုင်ပါတယ်။ ဒီလူ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေပုံရတယ်။

ဘာကိုစိုးရိမ်နေမှန်းတော့ အစ်ကို မသိဘူး”

လွီရင်ရင်သည် ခါးပိုက်နှိုက်သိုင်းသမားကို တစ်ချက်အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ပြီး အသံမဲ့ဆက်သွယ်ခြင်းဖြင့် ထိရီကို မေးလိုက်သည်။

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ သံသယဝင်စရာပဲ။ အစ်ကိုထင်တဲ့အတိုင်းများ
ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

ထိရီသည် လွီရင်ရင်၏ အသံမဲ့ဆက်သွယ်ခြင်းဖြင့် ပြောလိုက်သော
စကားကို ကောင်းစွာနားလည်ပေ၏ ။

ထို့ကြောင့် ထိရီကလည်း အသံမဲ့ဆက်သွယ်ခြင်း စကားဖြင့် လွီရင်ရင်ကို
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ထဲမှာတော့ သူ့ရဲ့ အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားကြီး
မတွေ့ရဘူး။ ဓားကို ဒီလူတစ်နေရာမှာပုတ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာတယ်နဲ့ တူတယ်”

“အစ်ကို ထင်မြင်ချက်ပေးတာ မှန်နိုင်တယ်။ ဒါဖြင့်
ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဒီကောင့်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့ရမယ် မထင်ဘူး”

“အစ်ကို သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ရန်စပြီး မေးရမှာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကို”

“အစ်ကိုဘဝမှာ ဖြစ်ပါ့မလားဆိုတာ မရှိဘူး။ မဖြစ်ဘူး
ဖြစ်တယ်ဘဲရှိတယ်။ ဒီပွဲရှိတော့ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ် လို့ ကြည့်နေ”

ထိရီသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ဟူဖေးထံလျှောက်သွား၏ ။

ဟူဖေးအနားသို့ ရောက်သောအခါ ထိရီက ဟူဖေး၏ မျက်နှာကို ထို့ခနဲ
တံထွေးဖြင့် လှမ်းထွေးကာ ရန်စလိုက်၏ ။

ထိရီ၏ တံထွေးထွေးချက်မှာ အလွန်ပြင်းထန်၏ ။ အတွင်းအားဖြင့်
တိုက်ခိုက်လာသောကြောင့် ဟူဖေးသည် တံထွေးစဉ်သွားသော မျက်နှာကို
တစ်ချက်ပွတ်သပ်သုတ်၍ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စားပွဲထိုးကောင်လေးရောက်လာပြီး အရက်တစ်အိုးနှင့်
ပေါက်စီများချပေးကာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ချက်ချင်းလှည့်ပြေးသွားလေ၏ ။

“ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေ ကျုပ်ကို တံထွေးနဲ့ထွေးပြီး ရန်စတဲ့သဘောလား။
တံထွေးစဉ်သွားတဲ့ ကျုပ်ပါးကို ကြည့်စမ်း။ ခဲလုံးမှန်သလို ယောင်ကိုင်းနေပြီ”

ဟူဖေးက ပါးကိုလက်ဖြင့်စမ်းရင်း ပြောလိုက်သည်။ မှန်သည်။ ဟူဖေး၏
ပါးမှာ ယောင်ကိုင်းလျက်ရှိပေ၏ ။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။ မင်းမကျေနပ်ရင် ငါ့ကို ပြန်တိုက်ခိုက်ပေါ့ကွ”

“ဘာကွ”

ဟူဖေး အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လာပြီး ထိရီကို ရုတ်တရက်
ဝင်တိုက်သည်။

သို့သော် ဟူဖေးမှာ များစွာနောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်၏ ။

အလွန်လျင်မြန်သော ထိရီက ဟူဖေး၏ သွေးကြောကြီးသုံးကြောကို
ရုတ်တရက် လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

ဟူဖေး မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။

သွေးကြောပိတ် ခံလိုက်ရသောကြောင့် ဟူဖေးမှာ ထိရီကို တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့ဝေးစွာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် ဆောက်တည်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး နုတ်ဝင်သလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေတော့၏ ။

“မှန်မှန်ပြောစမ်း.... ငါ့ဓား ဘယ်မှာလဲ”

“ခင်ဗျား ဓားနဲ့ ကျုပ်က ဘာပတ်သက်နေလို့လဲ။ ကျုပ် မသိဘူး”

ဟူဖေးက ငြင်းဆိုလိုက်သည်။ ထိရီသည် ဟက်ခနဲရယ်မောလိုက်ပြီ...

“လိမ်မပြောနဲ့ မှန်မှန်ပြော။ မင်းလိမ်ရင် မင်းခံရလိမ့်မယ်။

ငါပိတ်ထားတဲ့ သွေးကြောသုံးကြောဟာ မင်းဘဝကို လူစဉ်မမီအောင် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်ထားစမ်း။ ကိုင်း... ငါ့ဓား ဘယ်မှာလဲ။ ပေးမလား မပေးဘူးလား ပြော”

ထိရီက ဒေါသဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှ မယူတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ်က ပေးရမှာလဲ”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ရတယ်လေ မင်းကိုပိတ်ထားတဲ့ သွေးကြောဟာ

သုံးရက်ကြာရင် မင်း အရပ်ဟာ အလိုလို ပုတိုသွားလိမ့်မယ်။

အရပ်ခြောက်ပေလောက်ရှိတဲ့ မင်းအရပ်ဟာ သုံးရက်ကြာတာနဲ့ သုံးပေပဲ ကျန်ပါလိမ့်မယ်။ ငါ့လူ အဲဒါ မင်းစဉ်းစားပြီး ငါ့ကို အဖြေပေးဖို့လိုတယ်”

ဟူဖေးသည် ထိရီ၏ စကားကြောင့် အလွန်အမင်း

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍ သွားလေ၏ ။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား။ တကယ်ပြောနေတာလား မိတ်ဆွေ”

“မင်းကို ခြိမ်းခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတကယ်ပြောနေတာ။ ငါ

ပိတ်ထားတဲ့ သွေးကြောကို ဘယ်သိုင်းလောကသားမှ ဖြေပေးလို့မရဘူးဆိုတာလဲ
မင်း နားလည်ထားဦး။ စဉ်းစားလေ။ မင်းဆီက အဖြေမရမချင်း မင်းသွေးကြောကို
ငါ လုံးဝ ဖြေပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟူဖေး ခဏစဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကျုပ် မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြေရင် ခင်ဗျား ကျုပ်သွေးကြောကို
ပြန်ဖြေပေးမလား”

“ယောကျ်ားတွေပဲ မင်း မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြေရင် ငါလည်း မှန်မှန်ကန်ကန်
မင်းသွေးကြောကို ပြန်ဖွင့်ပေးမှာပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဖြေမယ်”

“ဖြေ...”

“ခင်ဗျားဆီက နှိုက်ယူခဲ့တဲ့ဓား ကျွန်တော့်ဆီမှာ မရှိတော့ဘူး”

“ဘာ... မင်းဆီမှာ မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်ဆီမှာ မရှိတော့ဘူး။ ရှောင်လင်ဘုန်းကြီး
လင်ရှောင်က ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ကျင့်ပြီး ဓားကို ယူသွားတယ်”

“ရှောင်လင်ဘုန်းကြီး လင်ရှောင်က မင်းဆီကဓားကို လုသွားတယ်
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်း ငါ့ကို တကယ်ပြောနေတာလား”

“ကျွန်တော် မညာပါဘူး တကယ်ပြောနေတာပါ။ ရှောင်လင်ဘုန်းကြီး
လင်ရှောင်ဟာ အင်မတန် အဆင်မြင့်တဲ့ သိုင်းသမားကြီး တစ်ဦးပဲ”

“မင်းဆီက ဓားကို သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လုယူသွားတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို သိုင်းကွက်သုံးကွက်နဲ့ အနိုင်တိုက်ပြီး လုယူသွားတာပဲ။

ကျွန်တော် သူ့ကို နိုင်အောင်မတိုက်နိုင်ခဲ့ဘူး”

ထိရီ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

လွီရင်ရင် အနားသို့ရောက်လာသည်။

“အစ်ကို ဓားမရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

လွီရင်ရင်က မေးလိုက်သည်။

“ဓားပြန်ရအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီး လင်ရှောင်ဆီသွားရမှာပေါ့
ဟုတ်လား အစ်ကို”

“သွားရမှာပေါ့ လွီ”

“သူ့ကိုရော ဒီအတိုင်းပဲ ထားခဲ့ရမှာလား”

လွီရင်ရင်က ဟူဖေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ထိရီကို မေးလိုက်သည်။

“သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရင် သူ့ဘဝ လူစဉ်မမီပဲဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“အစ်ကိုလေး ကျွန်တော့် သွေးကြောကို ဖွင့်ပေးခဲ့ပါဦး”

ဟူဖေးက စိုးရိမ်တကြီး ထိရီကို အော်ပြောလိုက်၏ ။

“ဖွင့်ပေးမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ထိရီသည် ဟူဖေး၏ နားရွက်နှစ်ဖက်ကို

လက်ဖြင့်တောက်လိုက်ရာ အကြောများပြန်ပြေကာ လူကောင်းပကတိအတိုင်း
ပြန်ဖြစ်သွားလေ၏ ။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

ဟူဖေးက ထိရီကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်သည်။

“ကိုင်း ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုဦး”

ထိရီသည် ဟူဖေးအား နှုတ်ဆက်၍ လွှဲရင်ရင်နှင့်အတူ
စားသောက်ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။

*

ရှောင်လင်ဘုန်းကြီးနှင့် သိုင်းကွက်ဆန်း

လင်ရှောင်သည် မီးရဲရဲတောက်နေသော ကြေးမီးအိုးကြီးကိုပိုက်လျက် သိုင်လေ့ကျင့် နေသည်။

၎င်း၏ သိုင်းကွက်များမှာ လွန်စွာဆန်းပြားပေ၏။ ကြေးမီးအိုးကြီးမှာ အလေးချိန် တစ်ရာနီးပါးခန့် ရှိပေသည်။

သိုင်းကွက် ငါးဆယ်ကျော် ကစားပြီးနောက် အနားယူလိုက်၏။

ကြေးမီးအိုးကို ကျောင်းရှေ့ခြင်္သေ့ ကျောက်ရုပ်ကြီး၏ ကိုယ်ပေါ် လုံတင်ထားလိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို ပျော့ချကာ လေကို ဝအောင်ရှူလိုက်သည်။

“ဟူး...”

တင်းကျပ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်၏ အကြောအချဉ်များ ပြေလျော့သွားသည်နှင့် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ကျောင်းရှေ့မှ တောင်တန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် တောတန်းအတွင်းမှ လူနှစ်ယောက်ပြေးထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် လင်ရှောင်က...

“ဟိတ်... ဘယ်သူတွေလဲ”

အော်မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိဖို့မလိုဘူး”

တောတန်းအတွင်းမှ ပြေးထွက်လာသူနှစ်ဦးမှာ ထိရီနှင့် လွီရင်ရင်တို့

ဖြစ်ကြ၏။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက် ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့ဆီရောက်လာတာလဲ”

“ဟူဖေးဆီက အနိုင်ကျင့်ပြီး လုယူထားတဲ့ အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားကြီးကို ပြန်ယူချက်လို့ပေါ့ဗျာ”

ထိရီက အော်ပြောလိုက်သည်။ ရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီး လင်ရှောင်သည် ထိရီကို စေ့စေ့စပ် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား.... ဟား.... ဟား”

ရယ်မောပြီးနောက်...

“မင်းက ငါ့ဆီက အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားကြီးကို ပြန်ယူချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ နေစမ်းပါဦး အဲဒီ အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားနဲ့ မင်းက ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

လင်ရှောင်က မေးလိုက်သည်။

“နေပါဦး... အဲဒီ စကားက ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမမေးခင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်က အရင်မေးစမ်းပါရစေ။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်တဲ့ အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားကို ဘာဖြစ်လို့ အချောင်လိုချင်ရတာ လဲ”

“ဟား... ဟား.... ဟား... အချောင်လိုချင်တယ် ဟုတ်လား။

ဒီဓားရာဇဝင်ကို မင်းဘယ်လောက်သိလို့လဲ။ အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားပိုင်ရှင်ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ဧကရံတစ်ဆိုတာရော မင်း သိရဲ့လား။ ဒီဓားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောကသားတွေ ဘယ်လောက်ထိ လှုပ်ရှားရှုပ်ပွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာရော မင်းနားလည်ရဲ့လား”

လင်ရှောင်က မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိဘူး။ ကျုပ်သိတာကတော့ ခင်ဗျားဆီကို ရောက်နေတဲ့ အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားကြီးကို ဘယ်နည်းနဲ့ ပြန်ရအောင် လုပ်ရမလဲဆိုတာပဲ ကျုပ် နားလည်တယ်”

ထိရိက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ မေးလိုက်သည်။

“အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားကြီးကို မင်း တကယ်လိုချင်လို့ မေးနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီဓားက မင်းနဲ့မှ မဆိုင်တာ”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်တဲ့လူရှိတယ်”

“ဆိုင်တဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

“ဒီမှာ သူပဲ”

ထိရိက လွှဲရင်ရင်ဘက်လှည့်၍ မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ လင်ရှောင်သည် လွှဲရင်ရင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူက ဘယ်သူလဲ။ ဓားနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“သူက လွှဲရင်ရင်ပဲ။ လွှဲမျိုးဆက်ဆိုကတည်းက ခင်ဗျား သဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းပြီ”

“သူက လွှဲမျိုးဆက်လား”

“ဟုတ်တယ်”

လင်ရှောင်သည် လွှဲရင်ရင်ကို ထပ်မံအကဲခတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ပျက်သွားသော မျက်နှာကို ပြန်ပြင်၍ ...

“ဒါဖြင့် သူဟာ လွှဲဟန်ရဲ့ သမီးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အလို... သူက လွှဲဟန်ရဲ့ သမီးလေးကို”

လင်ရှောင်က အာမေဍိတ်သံဖြင့်ပြောပြီး ထိရီကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ထိရီဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက လွှဲမျိုးဆက်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“အရင်ကတော့ မပတ်သက်ဘူး။ အခုတော့ ပတ်သက်နေပြီဆိုပါတော့”

ထိရီက လွှဲရင်ရင်ကို ကြည့်၍ လင်ရှောင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကောင်မလေးရဲ့ အကျိုးဆောင်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း လွှဲအကြောင်း သိလို့လား”

“သိစရာမလိုပါဘူး”

“မသိလို့ မရဘူး သိကိုသိရမယ်။ မင်းမသိရင် ငါပြောပြမယ်။

လွှဲရင်ရင်ဟာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမဆိုတာကိုရော မင်း သိရဲ့လား”

လင်ရှောင်၏ စကားကြောင့် လွှဲရင်ရင်မှာ ရှက်၍ သွားလေ၏။

ဖွေးနုသော မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ရဲရဲတွတ်ကာ နီမြန်းသွားလေ၏။

“လွှဲဟာ အဘဝန်ရဲ့ မိန်းမမှန်း ကျုပ် သိသားပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး ဝန်ရင်နဲ့ မင်းတွေ့ပြီးပြီလား”

“တစ်သက်လုံး ထပ်တွေ့စရာ မလိုတော့ဘူး”

“မင်းက လွှဲကိုခိုးပြီး ဝန်ရင်ကို ရှောင်နေမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ငါ့ကို

ပြောနေတာလား”

ထိရီ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ အဘဝမ်က သေသွားပြီဗျာ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို တစ်သက်လုံး မတွေ့ရတော့ဘူး ပြောတာပေါ့”

“ဘာ ဝမ်ရင် သေပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဝမ်ရင်ကို မင်း သတ်လိုက်တာတယ်ဆိုပါတော့”

“ကျုပ် မသတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ သေတာ”

လင်ရှောင်သည် ခဏစဉ်းစားဟန်ဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်၏ ။ ပြီးမှ...

“အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိတယ်ဆိုတာ မင်း သိလား”

“မသိဘူး”

“ခက်တယ်။ ဒီဓားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဖြစ်နေကြမယ်ဆိုတာ ငါ ကြုံပြီးသိထားတာ။ အခုတော့ မှန်နေပြီပေါ့။ အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားမှာ လျှို့ဝှက်ချက်သိုင်းကွက် တစ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတာရော မင်း သိလား”

“မသိဘူး”

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့”

“ခက်တာတွေ လွယ်တာတွေ ပြောမနေနဲ့။ ခင်ဗျားဆီက အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားကြီး ပြန်ပေးမလား မပေးဘူးလား ဒါပဲပြောပါ”

“ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ တောင်းလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ တောင်းလို့မရရင် ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တောင်းရမလဲ”

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့ သိုင်းချင်းယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်။ ငါ့ကို မင်းနိုင်အောင်တိုက်နိုင်ရင် မင်းလိုချင်တဲ့ ဓားရမယ်။ ဒါပဲ ဘယ်နှယ်လဲ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အပေးအယူ သဘောပဲဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း ယောက်ျားပီပီ ဒါမျိုးပဲကြိုက်တယ်။ စိန်လိုက်လေ”

ထိရီက တစ်ဖက်မှ စိန်ခေါ်ချက်ကို သဘောတူလိုက်သောအခါ လွှဲရင်ရင်မှာ ထိရီလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း လေသံဖြင့်...

“အစ်ကို သတိထား ရှောင်လင်သိုင်းကွက်တွေက သိပ်ပြီးအဆင့်မြင့်တယ်လို့ ကျွန်မ ကြားဖူးတယ်။ အစ်ကို သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လို့ နိုင်ပါ့မလား”

“အသာနေစမ်းပါ လွှဲ။ ရှောင်လင်သိုင်းကွက်တွေက ဘယ်လောက်ပဲအဆင့်မြင့်မြင့် အစ်ကိုရဲ့ သဲမုန်တိုင်းသိုင်းကွက်ကိုတော့ သူ ယှဉ်လို့ရမယ် မထင်ပါဘူး”

ထိရီသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လင်ရှောင်အား အကဲခတ်စမ်းသပ်လိုသဖြင့် မြေပေါ်မှာ လက်တစ်ဆုပ်စာခန့်ရှိ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထိုသို့ ထိရီကောက်ယူလိုက်သော ခဲကို ရှောင်လင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စိုက်ကြည့်နေ၏ ။

“လွှဲရင်ရင်ကမူ ...”

“အဲဒီ ကျောက်ခဲက ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“သူ့ အစွမ်းအစကို စမ်းသပ်ကြည့်မလို့လေ”

ပြောပြီး ထိရီက ကျောက်ခဲဖြင့် လင်ရှောင်အား လှမ်း၍
ပေါက်လိုက်သည်။

“ဟိုး...”

“ဗလတ်”

“ဖုတ်”

ပြေးလွင့်သွားသော ကျောက်ခဲကို လင်ရှောင်က သူ၏
အင်္ကျီလက်မောင်းအိုးပွကြီးဖြင့် ယပ်ခတ်သလို ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကျောက်ခဲသည် လေထဲ၌ တစ်လံကွာအရောက် တန့်ခနဲရပ်ကာ မြေသို့
ဖုတ်ခနဲ ကျသွားလေ၏။

“ဟာ... အစ်ကို၊ အတွင်းအား သိပ်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ အစ်ကို သူ့ကို
ယှဉ်ပြိုင်လို့ရမယ် မထင်ဘူး”

“ဘယ်နှယ်မရပဲ နေပါ့မလဲကွာ။ ငါက သူ့အကဲကို စမ်းသပ်ကြည့်တာပါ။
သူ့အစွမ်းအစကိုသိရင် ဒီပွဲမှာ အစ်ကိုနိုင်ဖို့ သိပ်သေချာသွားပြီ”

“ဟိတ်ကောင်လေး... ဒီမှာကြည့် ငါ့ရဲ့ အတွင်းအား
ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ အခုပြမယ်”

လင်ရှောင်သည် ထိရီအား လှမ်းအော်လိုက်ပြီးနောက်
ထန်းသီးတစ်လုံးလောက်ရှိသော ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို မြေပြင်ပေါ်မှ
လှမ်းကောက်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ကိုလွှဲ၍ လေထဲပစ်ခတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဟိုး”

ထန်းသီးလုံးခန့်ရှိသော ကျောက်ခဲလုံးသည်

အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်စွာဖြင့် လေထဲလွင့်စဉ် ပြေးထွက်သွားလေ၏။

လေထဲ လွင့်စဉ်ပြေးထွက်သွားသော ထန်းသီးလုံးခန့်ရှိ ကျောက်ခဲသည် ပြင်းထန်စွာ လေကိုထိုးခွဲသွားသဖြင့် လေတိုးလေစားခံလိုက်ရသော နောက်ဆုံး လက်မသာသာခန့်သာ ကျန်တော့သည်။

ထို လက်မသာသာခန့်သာ ကျန်တော့သော ကျောက်ခဲသည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ပြင်းထန်စွာ ထိခတ်သွားလေ၏။

“ဒုန်း”

“ဝုန်း”

သစ်ပင်ကြီးလဲကျသော မီးဟုန်းဟုန်း တောက်၍ သွားလေ၏။

“အစ်ကို မြင်တယ်မို့လား။ အစ်ကို သူ့ကိုယှဉ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်များတဲ့ အဆိပ်တစ်ထောင်စားကြီးကိုလည်း ကျွန်မမလိုချင်တော့ဘူးရှင်”

“လွီ မင်း ဘာကိုပြောနေတာလဲ။ အစ်ကိုရဲ့ သဲမုန်တိုင်း သိုင်းကွက်ကို လွှဲကြည့်။ အကို အခုပြမယ်”

ထိရီသည် မြေပေါ်မှ အုန်းသီးလုံးခန့်ရှိသော ကျောက်ခဲတုံးကြီးကို ကောက်ယူ၍ လင်ရှောင်ထံ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဟီး”

“ချီး”

ကျောက်ခဲတုံးကြီးသည် မျက်စိအောက်၌ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး သဲမုန်တိုင်းတစ်ခု ဝုန်းခနဲ ကျရောက်လာလေ၏။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

လင်ရှောင်သည် သဲမုန်တိုင်းကို ခုခံကာကွယ်ရန်

မိုးကြိုးလက်ဝါးသိုင်းကွက်ဖြင့် ရိုက်ခတ်တားဆီးလိုက်၏ ။

“ဖောင်း”

“ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး”

သို့သော် လင်ရှောင်၏ မိုးကြိုးလက်ဝါးသိုင်းကွက်များက ထိရီ၏
သဲမုန်တိုင်းသိုင်းကွက်ကို ရိုက်ခတ်တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိပေ။

“ဟား”

“ဖောင်း”

“ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး”

သဲမုန်တိုင်းများ ကြီးကျယ်စွာ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့လာသောအခါ
လင်ရှောင်သည် တန့်မခံနိုင်တော့ဘဲ ရှောင်လင်ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက်ကြီးကို
အကာအကွယ်ယူကာ ဖယ်တွယ်ထားလိုက်၏ ။

လင်ရှောင်၏ ကိုယ်ပေါ်၌ လွှမ်းခြုံဝတ်ဆင်ထားသော
ဝတ်စုံဝါကြီးမှာလည်း သဲမုန်တိုင်းလေပြင်းများ ရိုက်ခတ်ထားသဖြင့်
စုတ်ပြတ်သတ်ကာ နောက်ဆုံး အရှက်လုံရုံသာ ကျန်တော့၏ ။

သည်တော့မှ ရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီး လင်ရှောင်သည် အလွန်အမင်း
ထိတ်လန့်၍ သွားကာ

“ဟေ့... မင်းရဲ့ သဲမုန်တိုင်းသိုင်းကွက်ကို တားဆီးပေးပါ။ မင်းလိုချင်တဲ့
အဖြေကို ငါ အတိအကျပေးမယ်”

ထိရီသည် လင်ရှောင်၏ အသံကို သဲမုန်တိုင်းကြားမှ
သဲကွဲစွာကြားလိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျား လိမ်မယ်ကြံရင် အဲဒီ သဲမုန်တိုင်းအောက်မှာ

အသက်ပျောက်သွားမယ်”

“ကျုပ် မလိမ်ပါဘူး။ သဲမုန်တိုင်းသိုင်းကွက်ကို အမြန်ဆုံး တားဆီးပေးပါ။ ကြာရင် ကျုပ် လေမွန်းပြီး သေလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် တားဆီးပေးမယ်။ ပြီးရင်တော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ်နော်”

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်။ မြန်မြန်သာ သဲမုန်တိုင်းကို စဲအောင် လုပ်ပေးပါ”

ထိရီသည် လေစုန်သို့ပြေးဆင်းသွားပြီး ဝုန်းခနဲ သဲမုန်တိုင်းကို ရိုက်ခတ်လိုက်သည်။ မုန်တိုင်းသည် ကတော့ထိုးနေရာမှ တန့်ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေ၏ ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကျုပ်ရဲ့ သဲမုန်တိုင်းသိုင်းကွက် အကြောင်းသိပြီမဟုတ်လား။ ကိုင်း....ဓားပေးဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

ထိရီက အော်ပြောလိုက်သည်။

လင်ရှောင်သည် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး....

“ကျုပ် အမှန်တိုင်းပြောမယ်။ အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားကြီး ကျုပ်ဆီမှာ မရှိတော့ဘူး”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လိမ်ပြောနေတာလား”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို အမှန်အတိုင်းပြောနေတာပါ။ ကျုပ် ခါးပိုက်နှိုက်သိုင်းသမားဆီက အနိုင်ကျင့်ပြီး ယူခဲ့တဲ့ အဆိပ်တစ်ထောင်ဓားဟာ အခု ကျုပ်လက်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်ကို အနိုင်ကျင့်ပြီး လင်းဆွဲညီနောင်သုံးဖော် လုယူသွားတယ်။ ကျုပ် ပြောတာယုံပါ”

“အဲဒီ လင်းဆွဲညီနောင်သုံးဖော်က ဘယ်မှာလဲ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို

လမ်းညွှန်ပေးနိုင်ရင် ပေးပါ။ ကျုပ် အဲဒီ ကိုသွားပြီး ယူမယ်”

“လင်းဆွဲညီနောင်သုံးဖော်က ပီကင်းမှာ နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေဟာ ပီကင်းမှာလည်း ကြာကြာနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြေနင်းတောကြီးထဲ ရောက်ချင်ရောက်နေမှာ။ လင်းဆွဲညီနောင် သုံးဖော်ဟာ တောကြီးထဲက သစ်ပင်ကြီးကြီးတွေပေါ်မှာ လင်းဆွဲကောင်တွေလို ချိတ်ပြီး တွယ်ပြီး နေတတ်တာများတယ်။ ကျုပ် အနေနဲ့ ဒီလောက်ပဲ လမ်းညွှန်ပေးနိုင်တယ်။

လင်ရှောင် စကားဆုံးသည်နှင့် ထိရီသည် လွှဲရင်ရင်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ မြင်းရှိရာ တောတွင်းသို့ စွေခနဲ ခုန်ဝင်သွားလေ၏ ။

*